

ZBIÓR
RAPORTÓW NAUKOWYCH

Państwo i Prawo.
Problemy, osiągnięcia,
innowacyjność, praktyki, teoria

Łódź

29.04.2015 - 30.04.2015

СБОРНИК
НАУЧНЫХ ДОКЛАДОВ

Государство и право.
Проблематика, наработки, иннова-
ции, практика, теория.

Лодзь

29.04.2015 - 30.04.2015

U.D.C. 340+347+342+341+343+347.73+349.4+347.6
B.B.C. 94
Z 40

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Druk i oprawa: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103
e-mail: info@conferenc.pl

Cena (zl.): bezpłatnie

Zbiór raportów naukowych.

Z 40 Zbiór raportów naukowych. „Państwo i Prawo. Problemy, osiągnięcia, innowacyjność, praktyki, teoria„ (29.04.2015 - 30.04.2015) - Warszawa: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2015. - 58 str.
ISBN: 978-83-65207-12-8

Zbiór raportów naukowych. Wykonane na materiałach Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej Konferencji 29.04.2015 - 30.04.2015 roku. Łódź.

U.D.C. 340+347+342+341+343+347.73+349.4+347.6
B.B.C. 94

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane.

Wszelkie prawa do materiałów konferencji należą do ich autorów.

Pisownia oryginalna jest zachowana.

Wszelkie prawa do materiałów w formie elektronicznej opublikowanych w zbiorach należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

Obowiązkowym jest odniesienie do zbioru.

Warszawa 2015

ISBN: 978-83-65207-12-8

"Diamond trading tour" ©

SPIS /СОДЕРЖАНИЕ

SEKSCJA 26. PRAWOZNAWSTWO. (ЮРИДИЧЕСКИЕ НАУКИ)

1. Волік В. В.	5
РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ У КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	
2. Гонтаренко Н.	7
СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВИ- КОРИСТАННЯ ТА РОЗПОРЯДЖЕННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ	
3. Кочетыгова Ю. С.	18
МЕСТО ГОСУДАРСТВЕННОЙ ГРАЖДАНСКОЙ СЛУЖБЫ В СИСТЕМЕ ОБЩЕСТВЕННОЙ ОРГАНИЗАЦИИ ТРУДА	
4. Латыпов Д.Ф.	22
ДОМАШНИЕ ЖИВОТНЫЕ КАК ОБЪЕКТЫ ЗАВЕЩАТЕЛЬНОГО ВОЗЛОЖЕНИЯ	
5. Лисенко С.Ю.	25
ЩОДО ПОТРЕБИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОГО ЗАКОНО- ДАВСТВА	
6. Жажко Ю.В.	27
ПРОБЛЕМИ ПОЗАСУДОВОГО РОЗГЛЯДУ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ	
7. Бурлакова А.О.	29
ЩОДО ПРАВОВОГО ВИЗНАЧЕННЯ РЕЖИМУ ЗЕМЕЛЬ ОЗДОРОВ- ЧОГО ПРИЗНАЧЕННЯ	
8. Zabajłowicz L. W.	31
ZAGROŻENIA KONFLIKTU INFORMACYJNO-PRAWOWEGO	
9. Козак Н.П.	33
ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЩОДО НЕДОТОРКАНОСТІ НАРОДНИХ ДЕПУ- ТАТІВ УКРАЇНИ	
10. Krasnoboka A.	36
CAPITAL PUNISHMENT: FOR AND AGAINST	
11. Shestova A.S.	38
CYBERCRIME AS A THREAT TO NATIONAL SECURITY	
12. Stasiv V. , Golovatenko M.	40
PROBLEMS OF THE TERRITORY INTEGRITY IN INTERNATIONAL LAW	

13. Subbotina N.V.....	42
INTERNATIONAL CRIMINAL LAW: CURRENT TRENDS AND CHALLENGES	
14. Ямлиханов Р.А.....	44
ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА НАЛОГОВЫЕ ПРАВОНАРУШЕНИЯ	
15. Латыпов Д.Ф.....	46
ЭВОЛЮЦИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА ОБ ИСПОЛЬЗОВАНИИ ЖИВОТНОГО МИРА	
16. Мусійчук А. В.	50
РЕФОРМУВАННЯ СФЕРИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ	
17. Лисенкова К.Є.....	53
ЗМАГАЛЬНІСТЬ СТОРІН У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЗА ЧАСІВ КИЇВСЬКОЇ РУСИ	
18. Гагарин О.Ю.....	55
ОСОБЕННОСТИ ПРОКУРОРСКОГО НАДЗОРА ЗА СОБЛЮДЕНИЕМ БЮДЖЕТНОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА	
19. Джабраїлов Р. А., Новікова В. С.....	57
ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: КРОК УКРАЇНИ ДО ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	

РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ У КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Ключові слова: міський транспорт, державна політика, державне управління транспортом

Keywords: urban transport, public policy, public administration transport

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС є пріоритетною складовою процесу інтеграції України до Європейського Союзу, що в свою чергу є пріоритетним напрямом української зовнішньої політики. Адаптація законодавства України, передбачена статтею 51 Угоди про партнерство і співробітництво між Україною та Європейськими Співтовариствами і їх державами-членами, є однією із головних складових політики європейської інтеграції України, а також – одним з найважливіших аспектів співробітництва України та ЄС [1].

Транспорт виступає однією із пріоритетних сфер адаптації українського законодавства до законодавства ЄС. Створення сприятливих умов і реальних можливостей для розвитку транспортного потенціалу України є одним із завдань модернізації економіки України.

Загальні правові засади інтеграції транспортної системи містяться у Транспортній стратегії України на період до 2020 року. Зокрема, до напрямів розвитку транспорту у цій сфері відносяться:

- приєднання і забезпечення виконання міжнародних транспортних конвенцій та угод;
- гармонізації вітчизняного законодавства з транспортним законодавством ЄС;
- розроблення та впровадження відповідно до міжнародних вимог технічних та технологічних регламентів і стандартів;
- уніфікації вимог до перевізників [2].

На сьогодні адаптація законодавства України до законодавства ЄС відбувається у відповідності до положень Закону України про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу [3].

Загальнодержавна програма охоплює основні аспекти процесу адаптації законодавства, зокрема: етапи імплементації та цілі першого етапу реалізації програми послідовність процесу адаптації; інституційний механізм, а також – повноваження Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України. Загальнодержавна програма поєднує в собі елементи стратегії, залишаючись при цьому робочим документом. Вона визначає стратегічну мету процесу адаптації законодавства України – відповідність вимогам 3-го Копенгагенського та Мадридського критеріїв, а також визначає загальний механізм процесу адаптації.

Галузеві міністерства та інші органи виконавчої влади виконують завдання з адаптації законодавства в межах своєї компетенції, зокрема, ними готуються відповідні плани імплементації актів законодавства ЄС. Досліджуючи плани імплементації відповідних Регламентів ЄС у галузі транспорту, які розроблено та впроваджено Міністерством інфраструктури України, можна дійти висновку, що сучасний стан українського законодавства у цій сфері ще далекий від європейського, та потребує значних змін.

Серед пріоритетних напрямів реформування, які ще не мають достатнього втілення у національному законодавстві можна віднести питання

публічності та прозорості транспортних послуг, підвищення відповідальності замовників послуг та автомобільних перевізників, зростання фінансової стабільності операторів транспортного ринку, гармонізація умов конкурентоспроможності серед різних видів перевезень всередині держави та стосовно дорожньо-транспортного сектору зокрема, покращення умов праці водіїв та забезпечення безпеки під час здійснення перевезень. Впровадження зазначених змін потребує багато часу, проте, неомінно сприятиме якісному оновленню існуючої транспортної системи.

Література:

1. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами: Угода від 14.06.1994 // Офіційний вісник України. – 2006. – №24. – стор. 203. – ст.1794.
2. Про схвалення транспортної стратегії України на період до 2020 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2010 р. №2174-р // Офіційний вісник України. – 2010. – № 92. – том 2. – стор. 545. – ст. 3280.
3. Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18.03.2004 р. №1629-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – №29. – ст.367.

УДК 342.922

Гонтаренко Наталія

аспірантка Київського національного
економічного університету ім. В. Гетьмана

СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ ТА РОЗПОРЯДЖЕННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ

У статті розглядається система суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном, запропоновані шляхи вдосконалення організаційно-правових засад у цій сфері.

Ключові слова: суб'єкти державного управління, нерухоме майно.

В умовах становлення та розвитку ринкових відносин важливе значення має діяльність суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном, якими здійснюється реалізація державної політики в зазначеній сфері. За таких обставин особливої актуальності набувають питання створення належних організаційно-правових засад державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном.

Дослідженню окремих складових системи суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном були присвячені роботи таких авторів як В.Л. Пількевич, І.В. Антипенко, Я.Є. Барц, С.С. Овчарук, Я.В. Пономарьова, А.М. Захарченко, Б. Пасхавер, М. Шкільняк, А. Рудченко, М.В. Чечетов та ін. При цьому не було проведено комплексного узагальнюючого дослідження всієї системи суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном.

З погляду теорії управління суб'єкт управління – це частина системи управління, що здійснює цілеспрямований вплив на об'єкт управління для зміни або підтримки стану останнього [4, с. 71]. Як і будь-яка система управління, державна система управління має керуючу і керовану підсистему. Центральне місце в керуючій підсистемі державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном належить саме системі органів державного управління. При цьому система суб'єктів державного управління може включати не тільки державні органи, а й недержавні формування, які здійснюють від імені держави певні функції. Про це, зокрема, свідчать норми ст.ст. 30, 33 Закону України «Про місцеве самоврядування» від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР, якими ряд управлінських повноважень у сфері використання та розпорядження нерухомим майном делеговано виконавчим органам сільських, селищних, міських рад. Так, наприклад, ст. 30 цього Закону встановлено такі делеговані повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад в галузі житлово-комунального господарства як: облік відповідно до закону житлового фонду, здійснення контролю за його використанням; облік відповідно до закону об'єктів нерухомого майна незалежно від форм власності.

Крім того державою через уповноважених державою фізичних осіб

може здійснюватися владно-організуючий вплив у сфері приватної власності. Так, відповідно до ст. 9 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» державним реєстратором є нотаріус як спеціальний суб'єкт, на якого покладаються функції державного реєстратора прав на нерухоме майно. При цьому нотаріус при вчиненні нотаріальних дій користується інформацією з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, порядок доступу до якого встановлюється Кабінетом Міністрів України. Так, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 24 грудня 2014 р. № 722 «Деякі питання надання інформації про зареєстровані речові права на нерухоме майно та їх обтяження» від 24 грудня 2014 р. № 722 доступ користувачів до Державного реєстру прав та Реєстрів надається (припиняється) на підставі договору, укладеного між таким користувачем та адміністратором Державного реєстру прав.

Беручи до уваги важливу роль органів місцевого самоврядування, приватних нотаріусів, провідне місце в системі суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном належить органам державного управління. Органи, які здійснюють державне управління, — це насамперед виконавчі структури [3], які мають державно-розпорядницький порядок створення [1, с. 9]. Найважливіші з них містять цю ознаку вже у своїй назві (наприклад, органи виконавчої влади). Ця ознака, як правило, закріплюється у нормативному порядку. Крім того органи державного управління всіх рівнів від місцевих до центральних мають можливість адміністративного розсуду, тобто регулювати відносини в певних межах встановлених чинним законодавством [5, с. 101].

Під органом державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном слід розуміти – певну державну інстанцію, яка засновується державою, здійснює завдання та функції від імені та за дорученням держави за допомогою виконавчо-розпорядчої діяльності, для якої саме управління відносинами у сфері використання та розпорядження нерухомим майном є профілюючим видом діяльності.

Система органів державного управління – це сукупність взаємозв'язаних і взаємозалежних державних органів, які створюють цілісну єдність у процесі реалізації виконавчої влади на території держави. Як слушно зазначають В.О. Опришко та Ю.В. Мельник, систему становить не просто сукупність різних органів, а саме ієрархічно впорядкована функціональна єдність [10, с. 327].

Певні напрацювання з розкриття структури системи органів державного управління були, наприклад, здійснені В.Л. Пількевичем, яким було виділено широкий та вузький підхід щодо розуміння структури системи органів управління державним майном. Так, автор зазначає, що в широкому тлумаченні система органів управління державним майном включає всі органи державної влади, а саме: 1) Верховну Раду України; 2) Президента України; 3) органи виконавчої влади (Кабінет Міністрів України та інші центральні і місцеві органи виконавчої влади), які здійснюють безпосереднє управління об'єктами права державної власності; 4) органи судової влади; 5) інші органи, які здійснюють відповідні функції щодо управління державним майном (наприклад, органи прокуратури, Центральна виборча комісія тощо) [9, с. 87].

При цьому автор ключову роль у сфері державного управління державним майном відзначає саме за органами виконавчої влади та виділяє такі основні елементи системи органів управління державним майном, до яких відносяться:

1) Кабінет Міністрів України, як вищий орган в системі органів виконавчої влади, що уповноважений Конституцією України на здійснення управління державною власністю відповідно до закону;

2) центральні органи державної влади (міністерства, державні комітети та інші ЦОВВ);

3) місцеві органи державної влади (Рада міністрів АР Крим, МДА, територіальні органи центральних органів влади);

4) самоврядні організації, яким державне майно передано у безстрокове безоплатне користування (НАН України);

5) керівники державних підприємств (та їх об'єднань), установ та організацій;

6) юридичні та фізичні особи, які виконують функції з управління державними корпоративними правами [9, с. 92].

Отже, у зв'язку з розглядом в роботі саме вузького розуміння державного управління, яке характерне для адміністративного права, перший підхід є неприйнятним.

Враховуючи те що автором досліджувалось тільки система органів управління державним майном пропонуємо власний варіант організаційно-функціональної структури суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном, що складатиметься з структурних ланок п'ятьох рівнів:

1. Вищий рівень - рівень прийняття політичних рішень. До цього рівня належить, вищий орган у системі органів виконавчої влади – Кабінет Міністрів України (далі – КМУ), Президент України. Основним для характеристики КМУ є те, що за характером та обсягом компетенції він є органом загальної компетенції, діяльність якого має характер міжгалузевого керівництва [7, с. 36], тобто поширюється на всі сфери суспільного життя, в тому числі і на сферу управління нерухомим майном. Так, відповідно до ст. 116 Конституції України КМУ забезпечує рівні умови розвитку всіх форм власності; здійснює управління об'єктами державної власності відповідно до закону; розробляє проект закону про Державний бюджет України і забезпечує виконання затвердженого Верховною Радою України Державного бюджету України, подає Верховній Раді України звіт про його виконання, що включає фінансування об'єктів нерухомого майна. Зокрема згідно з п. 4 ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 27.02.2014 р. № 794-VII до основних повноважень КМУ у сфері зовнішньої політики входить прийняття рішень про придбання за кордоном у власність України нерухомого майна (будівництво, реконструкцію об'єктів) для потреб закордонних дипломатичних представництв; у сфері охорони навколишнього природного середовища здійснює в межах своїх повноважень державне управління у сфері охорони та раціонального використання землі; відповідно до ст. 24 вказаного закону КМУ в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, може утворювати, реорганізовувати та ліквідовувати відповідно до закону державні господарські об'єднання, підприємства, установи та організації, зокрема для здійснення окремих функцій з управління об'єктами державної власності.

Крім того відповідно до ст. 5 Закону України «Про приватизацію державного майна» за поданням КМУ Верховною Радою України затверджується перелік державних підприємств, що не підлягають приватизації, та акціонерних товариств, державні пакети акцій яких не підлягають приватизації.

Необхідно також зауважити, що статус КМУ як найвищого органу у системі суб'єктів управління об'єктами державної власності, що здійснює управління об'єктами державної власності закріплено в Законі України «Про управління об'єктами державної власності». При цьому Конституційний Суд України у рішенні від 1 липня 1998 року № 9-рп у справі за конституційним поданням Президента України щодо приватизації державного майна (справа № 01/1501-97) проаналізувавши положення Конституції і законів України та інших нормативних актів установив, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування здійснюють права власника в межах, визначених Основним Законом України, а Кабінет Міністрів України конституційно визнаний тим органом, на який покладено управління державним майном відповідно до закону.

Визначаючи провідну роль Кабінету Міністрів України в управлінні об'єктами державної власності, Закон України «Про управління об'єктами державної власності» надає йому відповідні повноваження у цій сфері. Так, відповідно до частини першої статті 5 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» КМУ є суб'єктом управління, що визначає об'єкти управління державної власності, стосовно яких виконує функції з управління, а також об'єкти управління державної власності, повноваження з управління якими передаються іншим суб'єктам управління, визначеним цим Законом.

Беручи до уваги наведене положення, КМУ уповноважений Законом здійснювати управління об'єктами державної власності як безпосередньо, так і шляхом передачі повноважень з управління іншим, визначеним у цьому Законі, суб'єктам управління, і саме до його компетенції належить визначення, які суб'єкти та якими об'єктами здійснюватимуть управління.

На сьогоднішній день, як слушно зазначає І. Даценко окремої уваги та ґрунтовного аналізу потребують питання щодо нормативно-правового регулювання відносин з управління державним майном, що забезпечує діяльність КМУ. Так, відповідно до статті 3 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» одним із об'єктів управління державної власності є державне майно, що забезпечує діяльність Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України. Згідно з ст. 4 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» суб'єктами управління об'єктами державної власності є: органи, які здійснюють управління державним майном відповідно до повноважень, визначених окремими законами. Таким чином, Закон України «Про управління об'єктами державної власності» виділяє в окрему групу та передбачає необхідність встановлення окремими законами спеціального порядку управління державним майном, яке забезпечує діяльність Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України. Однак, на сьогодні, відсутні законодавчі акти, які б чітко визначали органи, які повинні здійснювати управління державним майном, що забезпечує діяльність Президента України та КМУ, їх статус, повноваження і порядок управління цим майном.

На сьогоднішній день окреслені питання регулюються ч. 1 ст. 47 Закону

України «Про Кабінет Міністрів України», якою встановлено, що секретаріат КМУ здійснює організаційне, експертно-аналітичне, правове, інформаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності КМУ. Таким чином, регулюванню відносин з управління майном, що забезпечує діяльність КМУ, присвячена окрема стаття у законодавчому акті, в той час як Закон України «Про управління об'єктами державної власності» передбачає необхідність прийняття окремого закону. У зв'язку з цим пропонуємо прийняти Закон України «Про управління та приватизацію державного майна, яке забезпечує діяльність Кабінету Міністрів України». При цьому органом управління державним майном має бути визначено Секретаріат КМУ. Так, в пункті 1 Положення про Секретаріат Кабінету Міністрів України, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 12.08.2009р. №850, визначено, що Секретаріат Кабінету Міністрів України (далі - Секретаріат) є постійно діючим органом, що забезпечує діяльність Кабінету Міністрів України. Секретаріат Кабінету Міністрів України є юридичною особою і діє на підставі Закону України «Про Кабінет Міністрів України» та Положення про Секретаріат Кабінету Міністрів України, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

Згідно пункту 16 зазначеного Положення про Секретаріат Кабінету Міністрів України структурні підрозділи Секретаріату забезпечують діяльність Кабінету Міністрів України з питань, що належать до їх компетенції, та виконують функції відповідно до цього Положення і положень про структурні підрозділи.

Відповідно до пункту 18 Положення про Секретаріат Кабінету Міністрів України Господарсько-фінансовий департамент Секретаріату є його структурним підрозділом, юридичною особою, основними завданнями якого є: 1) фінансове, матеріально-технічне та господарсько-побутове забезпечення діяльності Кабінету Міністрів України та Секретаріату; 2) здійснення в установленому порядку управління майном, закріпленим за Секретаріатом, та майном підприємств, установ і організацій, що віднесені до сфери управління Департаменту.

З аналізу вищевказаних норм вбачається, що Кабінет Міністрів України є органом державної влади, управління майном якого здійснюється через Секретаріат Кабінету Міністрів України, який в свою чергу складається зі структурних підрозділів з відповідними повноваженнями. Здійснення в установленому порядку управління майном, закріпленим за Секретаріатом, та майном підприємств, установ і організацій, що віднесені до сфери управління Департаменту забезпечується Господарсько-фінансовим департаментом Секретаріату, який є юридичною особою.

Що стосується державного майна, яке забезпечує діяльність Президента України, то необхідним є прийняття Закону України «Про управління та приватизацію державного майна, яке забезпечує діяльність Президента України». Органом управління пропонуємо на першому етапі визнати реформоване Державне управління справами, яке на сьогоднішній день є єдиним органом з матеріально-технічного та іншого забезпечення діяльності Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Ради національної безпеки і оборони України, інших державних утворень. На сьогоднішній день Державному управлінню справами підконтрольні понад 60 державних структур різної організаційної форми, які не мають відношення до «забезпечення діяльності державних органів із виконання їх конституційних повноважень чи навіть до «підготовки та проведення протокольних захо-

дів». Виникає питання: як саме долучається до забезпечення конституційних повно-важень, наприклад, Житомирський лікеро-горілчанний завод, державне підприємство «Аптека», підприємство «Чайка», яке займається виготовленням ковбас?

З цього приводу С. Березенко пропонує залишити за Державним управлінням справами виключно такі функції як: матеріальне забезпечення ефективної роботи президента України; охорона, персональний захист найвищих осіб держави; догляд за резиденціями [2]. Дана ідея цікава і заслуговує на увагу, проте потребує уточнень. Так, для уникнення зловживань з боку посадових осіб необхідно реформою Державного управління справами, по-перше має бути приватизація фармацевтичних підприємств, автобаз, готелів, санаторіїв, лікарень. Таким чином проблема утримання санаторіїв, готелів, лікарень та персоналу буде вирішена, а держслужбовцям ж у грошовій формі, тобто до зарплати можуть додаватись, наприклад, кошти на лікування. Послуги Президенту мають надаватись відповідно до результатів відкритих тендерів. Що стосується функції догляду за резиденціями, то вважаємо, що всі резиденції, а саме нерухоме майно має бути приватизовано. Саме тому наступним кроком має бути передача всіх функцій з управління нерухомим майном Фонду державного майна України. Природно-заповідний фонд має бути у віданні Міністерства екології та природних ресурсів України. Отже, реформою Державного управління справами має стати приватизація підприємств та нерухомого майна, а функції цього управління мають зводитися до матеріально-організаційного (організація зустрічей, переговорів інших протокольних заходів з представниками іноземних держав і міжнародних організацій) забезпечення діяльності Президента України та його охорони.

2. Центральний рівень - рівень забезпечення реалізації державної політики. Сюди належать міністерства (наприклад центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку - Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, до основних завдань якого віднесено, зокрема, формування державної політики у сфері управління об'єктами державної власності, в тому числі корпоративними правами держави; Міністерство юстиції України - головний орган у системі центральних органів виконавчої влади з питань державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, до основних завдань якого віднесено формування і забезпечення реалізації політики з питань державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень; державні комітети (державні служби, агентства) України (наприклад, Державна реєстраційна служба України, яка є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань реалізації державної політики у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно, а також центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом (наприклад, Фонд державного майна України).

Маємо зауважити, що за останні роки було не один раз проведено оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади, а саме утворено та потім знов реорганізовано або ліквідовано центральні органи виконавчої влади. Вказане свідчить про необґрунтованість, не доведеність до кінця політичних рішень, що в свою чергу не сприяє удосконаленню управління певною сферою. Так, наприклад, відповідно до Указу Президента України від 9 грудня 2010 року № 1085 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» було утворено Державне агентство України з управління державними корпоративними правами та майном (далі - Агентство

держмайна України). Указом Президента України від 13 квітня 2011 року № 451/2011 було затверджено Положення про Державне агентство України з управління державними корпоративними правами та майном, відповідно до якого Агентство держмайна України визнавалося центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері управління об'єктами державної власності, в тому числі корпоративними правами держави. З цього приводу варто зауважити, що ідея про створення в Україні спеціально уповноваженого органу з питань управління корпоративними правами держави не є новою. У 1998-1999 роках функціонувало Національне агентство України з управління державними корпоративними правами, яке згодом було ліквідовано. Схожа ситуація склалася і щодо новоствореного Агентства держмайна України. Так, на виконання Указу Президента України від 24 грудня 2012 року N 726/2012 «Про деякі заходи з оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» Агентством держмайна України було прийнято Наказ від 22 лютого 2013 року № 32 «Про припинення Агентства держмайна України шляхом реорганізації (перетворення).

Аналіз повноважень, закріплених за Агентством держмайна, свідчить про те, що вони не забезпечували ключового положення Агентства держмайна у складній системі суб'єктів, які здійснюють управління об'єктами державної власності. Натомість було створено ще один орган, який фінансувався з державного бюджету та мав дублюючі функції та повноваження з іншими органами. Як слушно зазначає А.М. Захарченко більшість зазначених повноважень нічим не відрізнялися від тих, що були закріплені у відповідній сфері за міністерствами та іншими органами виконавчої влади Законом України «Про управління об'єктами державної власності» [6].

Крім того на Агентство держмайна України поряд з Фондом державного майна України було покладено завдання з формування та ведення Єдиного реєстру об'єктів державної власності та Реєстру корпоративних прав держави. При цьому згідно з п. 3 ст. 5 Закону України «Про Фонд державного майна України» Фонд державного майна України організовує ведення реєстру корпоративних прав держави, а відповідно до п. 7 ст. 5 забезпечує формування і ведення Єдиного реєстру об'єктів державної власності, є його розпорядником. Однак, існування відразу двох реєстраційних органів не узгоджувалося з положеннями Закону України «Про управління об'єктами державної власності», в якому зазначені повноваження закріплені за Фондом державного майна України (п. 2, 3 ст. 7).

Аналіз сучасних наукових джерел, свідчить що досить поширеною точкою зору з приводу удосконалення організаційно-адміністративного механізму управління державним майном є визнання Агентства держмайна України центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, у сфері управління об'єктами державної власності, розмежування функцій Агентства держмайна України та Фонду державного майна України. Так, А.М Захарченко пропонує вилучити з компетенції Фонду державного майна України повноважень з управління корпоративними правами держави та ведення Єдиного реєстру об'єктів державної власності на користь Агентства держмайна України, а В.В. Круглов передбачає прийняття проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про управління об'єктами державної власності» щодо передання від уповноважених органів управління до Агентства

держмайна України та зосередження у ньому функцій управління підприємствами та майновими комплексами державного сектору економіки [8].

Вказані позиції мають право на існування, але не позбавлені недоліків. Так, закріплення за Агентством держмайна України функцій управління підприємствами та майновими комплексами державного сектору економіки призведе до централізації влади, що в свою чергу сприятиме корупції. Враховуючи досвід попередніх років, створення Агентства держмайна України не є виправданим, оскільки потребує значного фінансування та отримує опір з боку інших представників влади, які не бажають втрачати сфери впливу. Вирішення проблеми неефективного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном залежить не від кількості органів виконавчої влади, а від ефективності здійснення управління об'єктами державної власності. Крім того відповідно до положень Постанови Верховної Ради України «Про Програму діяльності Кабінету Міністрів України» від 11 грудня 2014 року № 26-VIII» нова політика управління державною власністю полягає у проведенні масштабної приватизації державної власності, що в свою чергу націлена на зменшення кількості об'єктів державного управління, зокрема нерухомого майна. У зв'язку з цим вважаємо за необхідне залишити за Фондом державного майна, який є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, повноваження з управління корпоративними правами держави та ведення Єдиного реєстру об'єктів державної власності.

3. Місцевий рівень – сюди належать місцеві державні адміністрації, а також територіальні органи центральних органів виконавчої влади на обласному та районному рівні, які безпосередньо підпорядковані відповідним центральним органам виконавчої влади, так і перебувають у підпорядкуванні місцевим державним адміністраціям. Відповідно до ст. 16, ст. 19 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» місцеві державні адміністрації в межах, визначених Конституцією і законів України здійснюють на відповідних територіях державний контроль за збереженням і раціональним використанням державного майна, повноваження в галузі управління майном, приватизації. Таким чином вказаними органами забезпечується виконання функцій держави у сфері використання та розпорядження нерухомим майном на відповідній території. Крім того управлінський вплив з боку місцевої державної адміністрації поширюється на територіальні органи центральних державних органів на обласному та районному рівнях. Так, згідно з ч. 3 ст. 6 Закону України «Про Фонд державного майна України» керівники регіональних відділень та представництв Фонду державного майна України призначаються на посаду за погодженням з головами місцевих державних адміністрацій та звільняються з посади Головою Фонду державного майна України. Крім того органи місцевих державних адміністрацій координують територіальні центральні органи виконавчої влади з метою реалізації завдань держави.

Варто також зауважити, що місцеві державні адміністрації взаємодіють з підприємствами, установами та організаціями, зокрема здійснюють функцію управління майном підприємств, установ та організацій, що належать до сфери їх управління, укладають та розривають контракти з їх керівниками.

Вказане свідчить про взаємопов'язаність місцевого та локального рівня управління.

4. Рівень безпосереднього управління на місці, здійснюється:

1) державними господарськими об'єднаннями, державними холдинговими компаніями, іншими державними господарськими організаціями, зокрема їх керівними органами, які відповідно до Закону України «Про управління об'єктами державної власності» є суб'єктами управління об'єктами державної власності. При цьому, не вирішеними залишаються проблемні аспекти, щодо визначення статусу та повноважень цих суб'єктів управління, зокрема, у Законі України «Про управління об'єктами державної власності» відсутня норма, яка передбачає, що міністерство чи інший орган виконавчої влади позбавляється аналогічних повноважень щодо підприємств, які, наприклад, стають учасниками державного господарського об'єднання, але залишаються перебувати у сфері управління відповідного міністерства чи іншого органу виконавчої влади;

2) керівними органами державних та комунальних підприємств, установ, організацій;

3) керівними органами Національної академії наук України, галузевих академій наук. Так, відповідно до ст. 3 Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу» Національна академія наук України виступає орендодавцем цілісних майнових комплексів та нерухомого майна, що передано у безстрокове користування Національній академії наук України; надає дозвіл організаціям, що віднесені до відання Національної академії наук України, на укладення договорів оренди майна, у тому числі нерухомого, що обліковується на балансах їх організацій; веде облік об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України, здійснює контроль за ефективністю використання таких об'єктів; вносить пропозиції до Кабінету Міністрів України щодо передачі об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України до сфери управління інших органів, уповноважених управляти державним майном, у комунальну власність, а також щодо передачі об'єктів комунальної власності у державну власність з наступним їх віднесенням до майнового комплексу Національної академії наук України. Згідно до ст. 5 Закону України «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу» відчуження нерухомого майна Національної академії наук України та галузевих академій наук і організацій, що віднесені до їх відання, здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, а саме Порядку відчуження об'єктів державної власності затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 6 червня 2007 р. № 803, відповідно до якого відчуження майна здійснюється шляхом його продажу на аукціоні. Вважаємо такий спосіб відчуження не сприяє проведенню та розвитку фундаментальних та прикладних наукових досліджень, оскільки покупець окрім внесення коштів не виконує жодних фіксованих умов, зокрема може змінювати профіль діяльності, що проводився на базі вказаного нерухомого майна. При цьому знищується наукова база, умови для роботи, проведення наукових досліджень та проживання наукових кадрів. Так, наприклад, Академістечко, яке багато років було осередком наукової молоді вже втратило свій статус.

У зв'язку з цим пропонуємо внести зміни до Порядку відчуження об'єктів державної власності, включивши положення згідно з яким відчуження майна переда-

ного Національній та галузевим академіям наук у безстрокове безоплатне користування здійснюється шляхом його продажу за конкурсом (некомерційним конкурсом). При продажі за конкурсом власником об'єкта стає покупець, який запропонував найкращі умови подальшої експлуатації об'єкта. До договору купівлі-продажу повинні включатися зобов'язання, які були визначені умовами конкурсу, щодо обов'язкового збереження галузевого наукового напрямку діяльності за вказаним об'єктом.

5. Рівень управління недержавних суб'єктів, який в організаційному плані представлений виконавчими комітетами міських рад, яким делеговані повноваження органів виконавчої влади та мають власні повноваження встановлені Законом України «Про місцеве самоврядування»; уповноваженими державою фізичними особами - приватними нотаріусами, які здійснюють повноваження реєстратора речових прав на нерухоме майно на підставі договору; надають витяги з Державного земельного кадастру про земельну ділянку під час здійснення нотаріальних дій щодо земельної ділянки, порядок доступу до якого встановлюється КМУ та надається нотаріусу на платній основі згідно з договором укладеного між ним та Державним агентством земельних ресурсів України.

Отже, враховуючи досить складну систему суб'єктів державного управління у сфері використання та розпорядження нерухомим майном відзначимо, що саме органи виконавчої влади відіграють ключову роль в управлінні нерухомим майном. При цьому вказана система не позбавлена недоліків та потребує вдосконалення, зокрема має бути реформовано Державне управління справами, функції, якого мають зводитися до матеріально-організаційного забезпечення діяльності Президента України та його охорони. Необхідним є також вдосконалення нормативно-правового регулювання відносин щодо: управління державним майном, що забезпечує діяльність КМУ, Президента України шляхом прийняття Закону України «Про управління та приватизацію державного майна, яке забезпечує діяльність Кабінету Міністрів України» та Закону України «Про управління та приватизацію державного майна, яке забезпечує діяльність Президента України»; відчуження нерухомого майна Національної академії наук України та галузевих академій наук і організацій, що віднесені до їх відання шляхом їх продажу за конкурсом, включивши відповідні зміни до Порядку відчуження об'єктів державної власності.

Література

1. Аверьянов В.Б. Функции и организационная структура органа государственного управления. – К.: Наукова думка, 1979. – 150 с.
2. Березенко С.І. Державне управління справами: як побороти дракона // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/columns/2014/09/19/7038072/>
3. Галунько В.В. Предмет і завдання адміністративного права: [Електронний ресурс] / В.В. Галунько // ACTUAL PROBLEMS OF CORRUPTION PREVENTION AND COUNTERACTION. – 2011. – Режим доступу: <http://www.law-property.in.ua/articles/general-administrative-law/82-the-object-and-purpose-of-administrative-law.html>.
4. Гордієнко Л.Ю. Основи теорії державного управління. Конспект лекцій. – Харків: Вид. ХДЕУ, 2000. – 160 с.
5. Завальна Ж.В. Щодо питання договірної регулювання відносин державного управління // Часопис Київського університету права. - 2009. - № 2. С. 101.

6. Захарченко А. М. Щодо правового статусу Державного агентства України з управління державними корпоративними правами та майном / А. М. Захарченко // [Електронний ресурс] — Режим доступу: http://www.hozpravo.com.ua/conferences/arhiv/uchastnik.php7ELEMENT_ГО=470&ГО=487

7. Коваль Л.В. Адміністративне право: Курс лекцій для студентів юрид. вузів та фак-тів. — К.: Вентурі, 1998. — 208 с.

8. Круглов В.В. Основні напрями вдосконалення механізмів управління державним майном // [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.dbuapa.dp.ua/zbirnik/2012-01%287%29/12kvvudm.pdf>

9. Пількевич В.Л. Організаційно-правове забезпечення управління державним майном України: Дис...канд. юрид. наук: 12.00.07 / НАН України, Інститут держави і права ім. В.М. Корецького. — К., 2006. — 220 арк.

10. Теоретичні та практичні проблеми правового забезпечення соціально-економічного та політичного розвитку суспільства і держави: Монографія / В.Ф. Опришко, Ф.П. Шульженко, О.О. Гайдулін та ін.; За заг. ред. В.Ф. Опришка, Ф.П. Шульженка. — К.: КНЕУ, 2006. — 702 с.

ДОМАШНИЕ ЖИВОТНЫЕ КАК ОБЪЕКТЫ ЗАВЕЩАТЕЛЬНОГО ВОЗЛОЖЕНИЯ

Ключевые слова / Keywords: домашние животные / pets, завещательное возложение / testamentary laying, завещатель / the testator, наследник / heir.

Одним из видов особых завещательных распоряжений наследодателя в наследственном праве является завещательное возложение. Согласно абз. 1 п. 1 ст. 1139 ГК РФ [2] в завещании завещатель вправе возложить на одного или нескольких наследников, как по закону, так и по завещанию (а в случае выделения в завещании части наследственного имущества для выполнения завещательного возложения – и на исполнителя завещания), обязанность совершения действий неимущественного или имущественного характера, направленных на достижение общественно полезной цели (завещательное возложение). При этом, согласно абз. 2 п. 1 этой же статьи, завещатель вправе также возложить на одного или нескольких наследников обязанность содержать принадлежащих завещателю домашних животных, а также осуществлять необходимый надзор и уход за ними – что вызывает особый интерес в правовой литературе.

Для начала, необходимо отметить, что под домашними животными понимаются животные, которые одомашнены и содержатся человеком [3].

Вообще, подобная возможность указания домашних животных в качестве объектов завещательного возложения вытекает, по всей видимости, из положения абз. 1 ст. 137 ГК РФ [1], согласно которому к животным применяются общие правила об имуществе, следовательно, они признаются объектом прав. Однако учитывая их особенность как определённого биологического вида, способных испытывать чувство боли, ГК РФ в абз. 2 ст. 137 отдельно прописывает правило о недопустимости жестокого, противоречащего принципам гуманности, обращения с животными.

Поскольку животные являются собственностью и к ним применяются общие правила об имуществе, завещатель вправе распорядиться судьбой принадлежащих ему домашних животных. Законодателем выделяется обязанность по содержанию принадлежащих наследодателю при жизни домашних животных (например, кошек, собак), а также осуществлению за ними необходимого ухода и надзора [4].

В нормах законодательства советского периода о подобных возложениях не упоминалось [4]. Данные нормы, вероятно, заимствованы из наследственной практики стран англосаксонского права, которая сложилась под воздействием общественного менталитета и традиций (так, обращаясь к практике стран запада нередко можно встретить случаи составления завещаний в пользу любимого домашнего животного).

Важно отметить, что в законодательстве Российской Федерации домашние животные не могут входить в круг наследников. Нормы о завещательном возложении по уходу за домашними питомцами говорят лишь о широком представлении принципа «свободы завещания».

В литературе по этому поводу высказываются различные мнения. Так, Д.Гук полагает, что возложение обязанности на наследника по содержанию и уходу за животным следует понимать как завещание наследнику этого животного [5]. Данное мнение нельзя назвать оправданным, поскольку здесь не прослеживается факт передачи права собственности и иного права на животное, о чем конкретнее будет сказано ниже.

В гражданском законодательстве нет четкого определения понятия вещей, их перечень является открытым. Однако толкование норм 230-232 ГК РФ и 241 ГК РФ позволяет сделать вывод о возможности приобретения права собственности на животное, в том числе путем выкупа, что позволяет отождествлять правовой режим животных и вещей, относя их к объектам гражданских прав.

По мнению О.Е.Блинкова завещательное возложение устанавливающее обязанность по содержанию и уходу за животным наследодателя подразумевает и право собственности на него [6]. Несмотря на логичность данного предположения, согласиться с ним полностью нельзя.

Право собственности включает в себя правомочия владения, распоряжения и пользования. В случае предоставления наследнику права собственности в полном объеме, он имел бы возможность поступить с животным по своему усмотрению, в том числе отдать, продать, передать в приют, что полностью бы лишило смысла завещательное распоряжение.

В определенной мере можно лишь вести речь о предоставлении наследнику какого-то ограниченного вещного права, например права владения животным, что при жизни составляло полномочия покойного хозяина. Однако по общему правилу закон подразумевает право господства над вещью, но, в любом случае, данный вопрос требует скорейшего разрешения, так как с точки зрения практики ситуация может вызывать много споров.

Еще одним спорным моментом является вопрос объема исполнения. Нормы гражданского законодательства не регулируют обязанности исполнения завещательного возложения за пределами объема наследства, за счет которого должно быть исполнено распоряжение. Касаемо домашних животных данный вопрос встает особо остро. Так если наследник после того как потратит на животное всю наследственную долю выбросит его, ничего с этим поделать будет нельзя, так как за пределами стоимости наследства возложение исполнять никто не обязан, за исключением морального долга.

Таким образом, для того чтобы избежать случаев отказа от содержания животных наследодателя, по нашему мнению, стоит предусмотреть дополнительную обязанность наследников содержать такое животное вплоть до его естественной смерти. Для этого необходимо внести изменения в ч. 1 ст. 1139 ГК РФ и изложить ее в следующей редакции: «Завещатель вправе также возложить на одного или нескольких наследников обязанность содержать принадлежащих завещателю домашних животных, а также осуществлять необходимый надзор и уход за ними. При этом

наследники должны осуществлять возложенные на них обязанности вплоть до естественной смерти животных, несмотря на недостаток наследственного имущества для исполнения завещательного возложения».

Литература:

Нормативные правовые акты:

1. Гражданский кодекс РФ (часть первая) от 30.11.1994 № 51-ФЗ // (с изменениями от 05.05.2014 № 99-ФЗ) // Собрание законодательства РФ, 05.12.1994. – № 32. – ст. 3301.
2. Гражданский кодекс Российской Федерации (часть третья) от 26.11.2001 № 146-ФЗ (с изменениями от 05.05.2014 № 124-ФЗ) // Российская газета. – № 233. – 28.11.2001.

Специальная литература:

3. Большая советская энциклопедия / гл. ред. С.И. Вавилов. – М. : Советская энциклопедия, 1950. – С. 619.
4. Кирилловых А.А. К проблеме регулирования завещательных возложений // Нотариус. – 2011. – № 2. – С. 31.
5. Гук Д. Животное в наследство // Домашний адвокат. – 2007. – № 15. – С. 12.
6. Блинков О.Е. Завещательное возложение в российском и зарубежном гражданском праве // Российская юстиция. – 2009. – № 7. – С. 28.

Лисенко С.Ю.

студент 4-го курсу

Інституту підготовки кадрів для органів прокуратури

України Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

керівник – *Шаранова С.В.*

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри земельного та аграрного права

ЩОДО ПОТРЕБИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Ключові слова: сучасні проблеми, , земельне право, законодавство.

Keywords: modern problems, land law, legislation.

Проблема вдосконалення земельного законодавства в умовах сьогодення набуває особливого значення у зв'язку з євроінтеграцією нашої держави. Ще у 1994 році, після підписання між Україною та Європейськими Співтовариствами Угоди про партнерство і співробітництво, почався тривалий процес наближення нормативно-правової бази України до встановлених в Європі стандартів. За період 1994-2015 рр. було прийнято низку актів у сфері земельних правовідносин, наприклад, Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до Європейського Союзу», в якому констатувалося про необхідність адаптації національного законодавства до законодавства ЄС, здебільшого щодо охорони ґрунтів.

Земельний кодекс України діє з 2001 року, однак все ж таки має низку недоліків, прогалин та невідповідностей одних актів іншим, наприклад, не чітко врегульоване питання щодо передачі у приватну власність замкненої природної водойми, розміром не більше 3 га, незважаючи на те, що Водний Кодекс України зовсім не передбачає приватної власності на водні об'єкти.

Актуальність проблем розвитку і вдосконалення земельного законодавства обґрунтовується тим, що у зв'язку із складністю сучасних земельних відносин, необхідністю комплексного вирішення як перспективних так і поточних питань землекористування, земельне законодавство не відповідає завданням сучасного суспільства. І виникає наступна ситуація: з одного боку воно не реагує на невідкладні проблеми, з другого – будучи непідкріпленим економічно, відторгається практикою.

У науці земельного права дослідженню цієї проблеми присвячено чимало праць фахівців в галузі земельного, аграрного та екологічного права. Зокрема, А.М. Мірошніченко, Н.І. Титова, Ю.С. Шемшученко, М.В. Шульга, Ю.О. Вовк та ін. Однак ще й досі залишаються проблеми, що вимагають реагування з боку держави, оскільки земельне право і законодавство завжди мають оновлюватись та вдосконалюватись.

Земельне законодавство володіє безліччю показників, при цьому в різних земельних відносинах проявляються специфічні для кожного конкретного випадку властивості земельного законодавства, які видозмінюються у зв'язку з розвитком земельних відносин. Так, В.Д. Сидор зазначає, що ці показники якості земельного законодавства можна поділити на три групи: властивості, що відображають сутність

земельного законодавства як правового явища (верховенство, нормативність, офіційність); властивості, що відображають ступінь досконалості земельного законодавства (його відповідність реальним земельним відносинам, ресурсозабезпеченість, відповідність конституції); властивості, що відображають результати реалізації земельного законодавства (реальність, стабільність, динамічність) [1, с. 68]. Всі ці властивості певним чином визначають стандарти якості земельного законодавства та ефективність його застосування.

В процесі реформування земельних відносин без послідовного оновлення земельного законодавства не обійтися. Проте в даному випадку не обов'язково повністю руйнувати існуючий земельно-правовий режим, а лише корегувати, адаптувати земельно-правові норми, спрямовані на формування нових, досі не відомих земельних відносин.

Значний обсяг нормативно-правових актів з питань земельних відносин призводить до того, що одні й ті самі правовідносини регулюються багатьма актами, і дуже часто – по-різному, що спричиняє правові колізії. Однак необхідно враховувати досвід законотворчої техніки і запобігати тенденції, коли нові акти переповнені положеннями, що майже дослівно відтворюють положення вже діючих.

Слід зауважити, що спробу створити і підтримати систему правових норм може спіткати невдача, внаслідок принаймні восьми причин, до яких можна віднести: неспроможність утвердити правові норми, оскільки кожне питання слід вирішувати на *ad hoc* основі; недопустимість норм для тих, хто повинен їх дотримуватися; надмірне використання законів із зворотною дією; неспроможність зробити норми зрозумілими; запровадження суперечливих норм; запровадження норм, дотримуватись яких неможливо; така часта зміна норм, що індивід не може узгодити з ними свої дії; невідповідність між оголошеними нормами і їхнім реальним застосуванням [2, с. 39].

Проголошення Україною курсу на євроінтеграцію висуває підвищені вимоги до якості її нормативно-правових актів, їх форми і, головне, до їх змісту, які повинні точно, ясно та лаконічно відображати суспільні потреби і аналогічним чином формулювати правові приписи, що стосуються використання та охорони земель.

Література:

1. Сидор, В. Д. Про земельне законодавство і проблеми його вдосконалення в сучасних умовах [Текст] / В. Д. Сидор // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2011. – № 4. – С. 65-71. – Бібліопр. : с. 71.
2. Фулер Лон Ф. Вісім способів зазнати невдачі в правотворчості // Філософія права / За ред. Дж. Фейнбенга, Дж. Коулмена. – Пер. З англ. П. Тарашук. – К.: Основи, 2007. – с. 36-40

Жажко Ю.В

студент 4-го курсу

Інституту підготовки слідчих кадрів для МВС України,

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

керівник – **Санніков Д.В.**

кандидат юридичних наук,

асистент кафедри аграрного та земельного права

ПРОБЛЕМИ ПОЗАСУДОВОГО РОЗГЛЯДУ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ

Ключові слова: земельні спори, проблеми розгляду, законодавчі прогалини.

Keywords: land disputes, review problems, legislative gaps.

Питання щодо порядку розгляду земельних спорів, на сьогодні все ще залишається неоднозначним та суперечливим. Земельний кодекс України визначає, що органом який вирішує земельні спори, є не тільки суд, а й органи місцевого самоврядування та центральні органи виконавчої влади що реалізують державну політику у сфері земельних відносин. Тобто передбачає можливість позасудового розгляду спорів. Але ж як у такому випадку норми Конституції України, яка, однозначно, має вищу юридичну силу, і вказує, що здійснення правосуддя провадиться виключно судом. Існують розбіжності поглядів щодо понять «вирішення спорів» і «здійснення правосуддя», але однозначна точка зору, що «вирішення спору» є похідним від правосуддя, і делегування цих повноважень є досить суперечливим [2, с 84].

Припускаючи, що розгляд земельних спорів органами місцевого самоврядування та центральними органами виконавчої влади що реалізують державну політику у сфері земельних відносин все ж можливий, то виникає ряд труднощів, як з процедурою розгляду таких спорів так і з виконанням такого рішення. Якщо орган місцевого самоврядування приймає рішення щодо земельного спору, не має чіткої визначеності, яким чином відбувається виконання такого рішення. У ст.17 ЗУ «Про виконавче провадження» наведено вичерпний перелік виконавчих документів що підлягають примусовому виконанню державною виконавчою службою, у якому не передбачено можливості виконання рішень органів місцевого самоврядування та центральних органів виконавчої влади. Якщо рішення неможливо виконати примусово, то не має потреби в такому рішенні взагалі.

Практика розгляду земельних спорів не судовими установами все ж існує. Але громадяни, що звернулися за вирішенням питання до органу місцевого самоврядування, майже в усіх випадках у подальшому звертаються до суду, тому як у Земельному кодексі вказано, що якщо одна із сторін не згодна із рішенням, вона може звернутися до суду за вирішенням цього спору, однак при винесенні рішення, одна із сторін завжди залишається незгодною. У такому випадку, орган місцевого самоврядування та центральний орган виконавчої влади що реалізує державну політику у сфері земельних відносин можна розцінювати як інстанцію, але знову ж, рішення такого органу не має юридичної сили, яка б накладала обов'язковість та підлягала

примусовому виконанню.

Наступна проблема, яка охоплюється даним питанням – строки, у які здійснюється розгляд та вирішення земельного спору. У Земельному кодексі України зазначено, що розгляд спору провадиться за заявою однієї з сторін у тижневий термін з дня подання такої заяви. У ЗУ «про місцеве самоврядування» визначено, що питання щодо регулювання земельних відносин, що віднесені до їх компетенції вирішуються виключно на пленарних засіданнях. У цьому ж законі, вказано, що пленарні засідання щодо вирішення земельних питань скликаються один раз на місяць. Необхідно, також, враховувати, що відповідний орган повинен здійснити ряд заходів, що забезпечують розгляд спору. Тому вказівка Земельного кодексу, щодо розгляду земельних спорів органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади у тижневий термін суперечить ЗУ «про місцеве самоврядування», та практично є нежиттєздатною.

Суперечливою є процедура розгляду земельних спорів у позасудовому порядку. Так, ст. 159 Земельного кодексу України передбачає процедуру розгляду земельних спорів [1]. Але норми, що зазначені є досить малоємними для визначення процедури. Якщо звернутися до ЗУ «Про місцеве самоврядування», можна прослідкувати більш детальну процедуру вирішення деяких земельних питань, але кожна норма є відсильною і дана сукупність норм не дає можливості сформулювати уявлення щодо вирішення земельних питань. Все це дає змогу відповідним позасудовим установам «диктувати» правила, та встановлювати норми у довільному порядку, із пріоритетністю своїх інтересів. У ст. 159 Земельного кодексу зазначено що відсутність сторони не перешкода для розгляду земельного спору. Тобто знову втрачаються інтереси як мінімум однієї з сторін розгляду спору, та змушує сторону звернутися за захистом прав до судової установи.

Проаналізовані проблеми потребують врегулювання та законодавчого вирішення. Адже, для виконання таких важливих повноважень, як розгляд і вирішення спорів, необхідна детальна та безперечна нормативна база. Можна припустити, що делегування повноважень щодо розгляду певних земельних спорів органам місцевого самоврядування та центральним органам виконавчої влади що реалізують державну політику у сфері земельних відносин відбувається задля розвантаження судової гілки влади, але для цього необхідне детальне нормативне закріплення усіх аспектів розгляду земельних спорів, інакше, можливість позасудового розгляду лише обтяжує судовий розгляд, та не має ніякого сенсу.

Література:

1. Земельний кодекс України від 05.04.15 /ВВР №3-4
2. Лейба Л.В. Земельні спори та порядок їх вирішення / За ред. проф. М.В. Шульги: Монографія. – Х.: Право, 2007.-160с

Бурлакова А.О.

студентка 4-го курсу

Інституту підготовки кадрів

для органів прокуратури України

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

керівник – *Шаранова С.В.*

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри земельного та аграрного права

ЩОДО ПРАВОВОГО ВИЗНАЧЕННЯ РЕЖИМУ ЗЕМЕЛЬ ОЗДОРОВЧОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Ключові слова: *режим земель, сучасні проблеми, землі оздоровчого призначення.*

Keywords: *mode of lands, modern problems, land for recreational purposes.*

В сучасних умовах розвитку життя людини та небезпечної й загрозливої екологічної ситуації, що склалася внаслідок нераціонального та виснажливого використання територій та об'єктів навколишнього природного середовища, набуває своєї актуальності питання щодо цінності природних лікувальних ресурсів, які використовуються для профілактики захворювань, лікування та медичної реабілітації людей.

Відповідно до Земельного кодексу України (далі – ЗК України) від 25 жовтня 2001р., землі, які мають природні лікувальні ресурси, були на законодавчому рівні закріплені в самостійну категорію земель з назвою «землі оздоровчого призначення» (ст. 19). Так, В.І. Андрейцев, досліджуючи особливості правового режиму земель оздоровчого призначення, вказує на одну із проблем законодавчого регулювання. Якщо правовий режим земель курортів визначений відповідним законом про курорти, то режим територій лікувально-оздоровчих місцевостей, порядок встановлення на них відповідних округів та зон санітарної (гірничо-санітарної) охорони законодавчо не врегульовано [1, с. 382-384].

Аналіз законодавства щодо правового режиму земель оздоровчого призначення дозволяє зробити такі висновки: позитивним аспектом є виділення земель оздоровчого призначення у ЗК України в окрему категорію земель; таке виокремлення земель оздоровчого призначення в окрему категорію ще й досі не знайшло належного законодавчого забезпечення їх правового режиму; наявність нечіткого формулювання у ЗК про те, що порядок використання земель оздоровчого призначення визначається законом без чітких вказівок на відповідні нормативно-правові акти, що з точки зору практики ускладнює ефективність реалізації його норм; відсутність єдиного нормативно-правового акту, який би визначав основні правові засади використання таких земель, оскільки ч.2 ст. 49 ЗК України зазначає про те, що порядок використання визначається законом. На жаль, спеціальний закон, який регулює питання щодо використання земель оздоровчого призначення – відсутній.

Зрозумілим є те, що найефективнішим кроком у плані покращення процесу законодавчого забезпечення правового режиму земель оздоровчого призначення має

бути прийняття закону, який би визначав правові засади використання земель оздоровчого призначення та комплексно врегульовував теоретичні й практичні проблеми їх правового режиму. «Загальнодержавною програмою формування національної екологічної мережі України на 2000-2015 роки», яка затверджена Законом України від 21 вересня 2000 р. № 1989-III, курорти та лікувально-оздоровчі місцевості віднесені до територій та об'єктів, що підлягають особливій охороні. Однак серед основних завдань Програми немає жодного пункту, який би стосувався питання охорони та відтворення земель оздоровчого призначення.

Законодавче визначення поняття земель оздоровчого призначення міститься у Земельному кодексі України. Відповідно до статті 47 ЗК України до земель оздоровчого призначення належать землі, що мають природні лікувальні властивості, які використовуються або можуть бути використані для профілактики захворювань та лікування людей.

Це визначення поняття земель оздоровчого призначення не є досконалим, оскільки законодавець нечітко визначив просторово-територіальну організацію цих земель. Адже природні лікувальні властивості, що використовуються для профілактики захворювань і лікування людей, у тій чи іншій мірі, має переважна більшість земель [2, с. 326].

У юридичній літературі зазначається, що лікувальні властивості мають не самі землі, а розташовані на них природні лікувальні ресурси (мінеральні та термальні води, лікувальні грязі, озокерит, ропа лиманів й озер, морська вода, природні об'єкти та комплекси зі сприятливими для лікування кліматичними умовами, придатні для використання з метою лікування, медичної реабілітації та профілактики захворювань) [3, с.100].

Отже, сучасне законодавче забезпечення правового режиму земель оздоровчого призначення потребує подальшого вдосконалення та оновлення через розроблення та прийняття спеціального закону про землі вищезазначеної категорії та внесення відповідних змін і доповнень до чинного земельного законодавства.

Література:

1. Андрейцев В. І. Земельне право і законодавство суверенної України: Актуальні проблеми практичної теорії / В. І. Андрейцев. – К., Знання, 2005. – 446 с.
2. Мірошніченко А. М. Земельне право України : навч. посіб. / А. М. Мірошніченко. – К. : Ін-тут закон-ва Верховної Ради України, 2007. – 432 с
3. Земельный кодекс Украины: науч.-практ. комент. / Под ред. А.П. Гетьмана, М. В. Шульги. – Х., Одиссей, 2005. – 600 с.

ZAGROŻENIA KONFLIKTU INFORMACYJNO-PRAWOWEGO

Słowa kluczowe: zagrożenia konfliktu informacyjno-prawowego, incydent bezpieczeństwa informacji, zagrożenia bezpieczeństwa informacji, nihilizm prawny, konflikt prawa, kolizja prawa.

Istotność tematu jest spowodowana teoretycznymi i praktycznymi problemami związanymi z badaniami informacji i konfliktu prawnego.

Przed wszystkim należy określić zakres incydentów bezpieczeństwa informacji.

Incydent bezpieczeństwa informacji oznacza jedno lub serie niepożądanych lub niespodziewanych zdarzeń bezpieczeństwa informacji, które mają znaczące prawdopodobieństwo kompromitacji operacji gospodarczych i zagrożenia dla bezpieczeństwa informacji [1].

Zagrożenia dla bezpieczeństwa informacji kształtują się jako:

1. zagrożenie dla konstytucyjnych praw i wolności w życiu duchowym i działaniach informacyjnych, osoby, grupy i świadomości społecznej, duchowego odrodzenia narodu;

2. zagrożenie informacyjnemu zabezpieczeniu Państwa;

3. zagrożenie dla rozwoju technologii, w tym środków branży informatycznej, telekomunikacyjnej i komunikacji, zaopatrywania rynku krajowego w produkcje odpowiednich branż i jej wejścia na rynek światowy, i zapewnieniu przechowywania, konserwacji i efektywnego wykorzystania krajowych zasobów informacyjnych;

4. zagrożenia dla bezpieczeństwa systemów informatycznych i telekomunikacyjnych, jakie już są stosowane i tworzone w kraju [2].

Istnienie tych zagrożeń tworzy podstawę dla powstania konfliktu, który może być postrzegany w postaci informacji i konfliktu prawnego.

Przykładem informacji i konfliktu prawnego może być nihilizm prawny, który jest zdefiniowany jako negowanie lub ignorowanie ogólnie ustalonych w społeczeństwie norm prawa.

Na poziomie państwa nihilizm prawny wydaje sprzeczne ze sobą, albo ogólnie nielegalne ustawy, dekrety, rozporządzenia, oraz podległe przepisy. Takie działania mogą ignorować subiektywne prawa, wolności i interesy obywateli i innych podmiotów relacji publicznych.

Na poziomie gospodarstw domowych, pojawia się nihilizm prawny gdy większość obywateli, przedsiębiorców i organizacje ignorując podejmowane przez władze publiczne i prawo przepisy, ustawy [3, 122-123].

Następny aspekt informacji konfliktu prawnego może zawierać konflikt prawa (kolizja prawa). Konflikt prawa oznacza zawartość rozróżnienia dwóch lub więcej formalnie obowiązujących prawowych systemów dotyczących jednego i tego samego problemu. Kolizja systemów prawnych polega na wyborze ustawy, która powinna być stosowana do konkretnego przypadku (fakt prawny) [4, 63].

Złożona sytuacja polityczna i społeczno-psychologiczna na Ukrainie nie tylko określa treść i formę konfliktu wyświeczonego, ale również wpływa na jego postrzeganie przez obywateli.

Źródła

1. ISO/IEC TR 18044 : 2004 – Information technology – Security techniques – Information security incident management. 2004. 50 p.
2. Сащук С. Информационная безопасность в системе обеспечения национальной безопасности:// Журналистика. 2014. № 1(21). – Режим доступа : http://journ.univ.kiev.ua/trk/publikacii/satshuk_publ.php (Дата обращения: 22.04.2015).
3. Основи інформаційного права України : Навч. посіб. В.С. Цимбалюк, В.Д. Гавловський, В.В. Гриценко та ін.; За ред. М.Я. Швеця, Р.А. Калюжного та П.В. Мельника. – К.: Знання, 2004. – С. 122-123.
4. Н. П. Свиридчук Філософсько-правові засади конфліктів у сфері професійної діяльності юриста : [монографія] / Свиридчук Н. П. – К. : «МП Леся», 2012. – С. 63.

Козак Н.П

Студентка 2-го курсу 10-ї групи Інституту підготовки кадрів для органів прокуратури України Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЩОДО НЕДОТОРКАНОСТІ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

Ключове слово: народний депутат України, недоторканість

Інститут депутатської недоторканості є одним із ключових елементів організації державної влади. Він покликаний забезпечити самостійність і незалежність народних обранців, захистити депутатів від неправомірного втручання в їхню діяльність. У зв'язку з цим постала нагальна потреба вирішення питання існування депутатської недоторканості, а саме, скасування взагалі чи певне обмеження, при цьому, варто звернутися до практики закріплення і функціонування даного інституту в європейських та інших демократичних країнах, оскільки вони мають значний досвід у цій сфері.

«В очах звичайних українців недоторканість народних обранців завжди була і залишається червоним прапорцем, привілеєм, який викликає обурення, критику та роздратування. Вороже ставлення суспільства до своїх же обранців екстраполюється на усі атрибути діяльності нардепів, через те і будь-яка спроба проводити аналогії щодо статусу українських депутатів з європейськими досвідом викликає негативну реакцію. Нічого дивного, в нашій країні можна було б вважати недоторканість депутатів за цілком нормальну демократичну норму, якби вітчизняні нардепи працювали так, як і їхні колеги в успішних західних країнах – чесно та прозоро», – повідомляє УНІАН.

У теорії і практиці конституціоналізму розрізняють дві складові принципу депутатської недоторканості: **депутатський індемнітет**, який полягає у тому, що депутат не несе юридичної відповідальності за свої дії як парламентарія: за внесення законопропозицій, законопроектів і поправок до них, звернення з депутатським

запитом, виступи з парламентської трибуни, голосування тим чи іншим чином на пленарних засіданнях парламенту, висловлювання і голосування в парламентських комітетах і комісіях тощо як у період здійснення депутатських повноважень, так і після закінчення їх терміну і **депутатський імунітет**, тобто юридична недоторканість депутата, який не може бути притягнутий до кримінальної відповідальності, затриманий чи заарештований без згоди на те парламенту.

Варто зазначити, що депутатський індемнітет та імунітет повсюдно в Основних Законах закріплюється із певними обмеженнями. Найчастіше ці обмеження полягають у наступному: депутат не звільняється від юридичної відповідальності за публічно висловлені ним у парламенті наклепи, образи та згода парламенту на затримання чи арешт депутата не потрібна, якщо його застали на місці скоєння злочину.

Для прикладу розглянемо декілька положень Конституцій зарубіжних країн: «Депутат може бути притягнений до відповідальності або заарештований за кримінально каране діяння лише зі згоди Бундестагу, за винятком випадків затримання під час вчинення такого діяння або протягом наступного дня» (ч. 2 ст. 46 Основного Закону ФРН 1949 р.), таке ж положення міститься у ч. 1, 4 ст. 62 Конституції Греції 1975 р.

Згода парламенту на затримання чи арешт депутата не потрібна, якщо за вчинений ним злочин передбачено кримінальне покарання у вигляді позбавлення волі терміном: не менш як шість місяців (Фінляндія), не менш як два роки (Швеція), понад три роки (Португалія), не менш як п'ять років (Хорватія). У Білорусії та Казахстані депутатський імунітет не поширюється на тяжкі злочини.

Ще цікавим фактом є те, що у деяких країнах депутат має імунітет тільки в період сесії парламенту (ст. 50 Конституції Японії 1946 р.). У США імунітет поширюється лише на деякі види правопорушень і діє в період перебування парламентарів на сесії та в дорозі на сесію і назад (ч. 1 розд. 6 ст. 1 Конституції США 1787 р.).

Якщо звертатися до Конституцій, які були прийняті пізніше ніж Конституція України, тобто після 1996 р., то наприклад Конституція Польщі 1997 р., також передбачає обмеження депутатського імунітету. Це обмеження полягає в тому, що депутат не може бути затриманий чи заарештований без згоди Сейму, за винятком випадку, коли його застали під час скоєння злочину та якщо його затримання необхідне для забезпечення належного ходу провадження (ч. 2, 3, 5 ст. 105).

Основний Закон Фінляндії 1999 р., закріплює такі положення, що стосуються певних обмежень імунітету: член Едускунти (парламент у Фінляндії) не може бути без її згоди заарештований або затриманий, якщо тільки він з вагомих підстав не визнається винуватим у злочині, за який передбачено покарання у вигляді тюремного ув'язнення терміном не менш як шість місяців.

Конституція Швейцарії 1999 р. у статті 162 закріплює лише депутатський індемнітет, але передбачає і встановлення інших видів імунітету.

Все ж таки доцільно з'ясувати зміст депутатської недоторканості. Конституція України у статті 80 закріплює, що народним депутатам України гарантується депутатська недоторканість. Народні депутати України не несуть юридичної відповідальності за результати голосування або висловлювання у парламенті та його органах, за винятком відповідальності за образу чи наклеп. Народні депутати не можуть бути без згоди Верховної Ради України притягнені до кримінальної відповідальності, затримані чи заарештовані.

У Конституції України, у вище згаданій статті, депутатський індемнітет та імунітет позначається одним терміном – депутатська недоторканність. Проаналізувавши дану статтю можна зробити висновок, що Основний Закон закріпив обмеження індемнітету (народний депутат України несе юридичну відповідальність за образу чи наклепи) і «практично абсолютний» імунітет (без згоди Верховної Ради народного депутата не можна затримати навіть на місці скоєння злочину, у тому числі вбивства).

У парламенті вже неодноразово робилися спроби ухвалити законопроект про скасування депутатської недоторканості. В 2008 р. було внесено відповідну пропозицію до Верховної Ради. У 2009 р. парламент затвердив документ про скасування недоторканості нардепів, але до його прийняття в цілому справа не дійшла.

На разі, П. Порошенка, Президент України, 16 січня 2015 року продемонстрував розроблений проект закону «Про внесення змін до Конституції України (щодо недоторканності народних депутатів України та суддів)». Верховна Рада України прийняла проект закону і він був відправлений на розгляд до Конституційного Суду, в свою чергу, Суд має проаналізувати законопроект і надати висновок щодо відповідності його вимогам статей 157 і 158 Конституції України, процес розгляду триває.

Політолог, співзасновник та голова Правління Центру соціологічних та політичних досліджень «Соціовимір», директор Міжнародного інституту демократій (Україна), Сергій Таран вважає, що інститут депутатської недоторканості в Україні треба змінювати, але не скасовувати. Адже депутатська недоторканість досі є європейською нормою і повністю її скасування означало би здійснити крок не до, а від Європи. Борислав Береза, народний депутат, на своєму Фейсбуці 24 листопада 2014 року, написав про недоторканість так: «Кожен раз, коли я зустрічався з виборцями, мене запитували про депутатську недоторканість. І кожен раз я роз'яснював людям, що зняття депутатської недоторканості в умовах реалій української політики – це те, що буде вигідно людям, які не хочуть руйнувати систему. І я пояснював, що не депутатську недоторканість треба змінювати, а змінювати виборче законодавство, прийняти закон про відкриті списки і нарешті дати народу можливість контролювати владу». Він стоїть на тих позиція, що потрібно знімати депутатську недоторканість, але лише після очистки через люстрацію і антикорупцій бюро МВС, прокуратуру і суди.

Отже, на мою думку, інститут недоторканості українських нардепів потрібний реформувати, а не скасовувати. Пропоную, взяти до уваги досвід країн, які були вище згадані. Тобто, індемнітет залишити без змін, а ось імунітет обмежити, дозволити без згоди Верховної Ради України притягувати до кримінальної відповідальності, затримувати чи заарештовувати народного депутата, у разі затримання на місці злочину, або обмежитися наявністю імунітету на період сесії парламенту. І доцільно остаточно вирішити питання про момент, з якого народний депутат починає користуватися правом депутатської недоторканості. Адже, рішення Конституційного Суду України від 27.10.1999 року (справа про депутатську недоторканість) говорить про те, що депутатська недоторканість поширюється на народного депутата України з моменту визнання його обраним за рішенням відповідної виборчої комісії і до моменту припинення повноважень народного депутата України. У той же час у Конституції зазначено, що повноваження народного депутата України починаються з моменту складання присяги.

CAPITAL PUNISHMENT: FOR AND AGAINST

In this article the author explored the both sides of the arguments of the death penalty- the pros and cons. Interesting issues are brought up like the fear of the death penalty, bible quotes, how life is sacred, and the execution of the innocent. You will note too much emphasis is placed on the convicted murderer and not on the victim. The murderers get out of prison early and murder again.

Key words: capital punishment, death penalty, bible quotes, murderer.

Capital punishment, death penalty or execution is punishment by death. The sentence that someone be punished in this manner is a **death sentence**. Crimes that can result in a death penalty are known as **capital crimes** or **capital offences** [1].

Capital punishment has, in the past, been practiced by most societies, as a punishment for criminals, and political or religious dissidents[2].

Nearly all countries in the world prohibit the execution of individuals who were under the age of 18 at the time of their crimes; since 2009, only Iran, Saudi Arabia, and Sudan have carried out such executions [3]. Executions of this kind are prohibited under international law [3].

The United Nations General Assembly has adopted, in 2007, 2008, 2010, 2012 and 2014 [4] non-binding resolutions calling for a global moratorium on executions, with a view to eventual abolition [5].

In George Anderson's article, "Organizing Against the Death Penalty" he states, "The death penalty is our harshest punishment. " Moreover, there are no reliable methods to measure the effectiveness of the death penalty as a deterrent of future crimes. People who commit capital murders generally do not engage in probability analysis concerning the likelihood of getting the death penalty in they are caught [6, 48].

Justice Brennan has insisted that the death penalty is "uncivilized, " "inhuman," inconsistent with "human dignity" and with the "dignity of life"[6, 50]. Brennan speaks of moral imperatives. It is morally wrong for someone to kill another person. If so, then the state is committing a morally wrongful act. As they say, "two wrongs don't make a right."

There are many moral arguments against the death penalty, which should make us think twice about our reasons for supporting it [7]. *The first reason against* the death penalty is ethical and moral principles. Each of us has the right to live and we have no right to deprive people of this. Moreover, the death of a murderer cannot bring peace to the victim, the death of a murderer cannot reverse the crime, and the death of a single murderer will never ensure that the act of murder never takes place again.

The second reason is the execution of innocent people. According to the statistics, twenty-three people who we now know to be innocent have been murdered by the state since 1900. Three hundred and fifty people have been found not guilty while in death row awaiting execution. Thus, taking the life of innocent people, we become murderers.

On the other hand, the death penalty is the only just punishment for many of the relatives and friends of the victims. It is difficult to live, when you know that the man who killed your loved one is still breathing. The pain of the loss is so strong that the only one way is retribution.

Those that are in favor of the death penalty believe in the classic idea of an “eye for an eye”. Death penalty is good and serves a definite purpose of reducing crime as well as bringing justice to the criminals and innocent. Death penalty is important to keep the brightness of justice and public safety shining brightly on our society.

Furthermore, *the most common and reasonable argument* is that the death penalty is an effective deterrent. The fear of death affects everybody, and criminals are no exception. If they understand that after the serious crime they must bear such punishment, they should think twice before they commit to it.

In conclusion, there are many of pros and cons of the death penalty, but there is no single solution. Because the issues concerning life and death are always the most difficult. I agree with the words of Desmond Tutu “To take a life when a life has been lost is revenge, not justice.” We dirty up our hands in the blood and take a sin on our souls, making such punishment. *And the question arises: «Are not we the murderers too?»*

References:

1. Kronenwetter, Michael (2001). Capital Punishment: A Reference Handbook (2 ed.). ABC-CLIO. ISBN 978-1-57607-432-9.
2. «Readings – History Of The Death Penalty | The Execution | FRONTLINE». PBS. Retrieved 11 February 2014.
3. «Iran, Saudi Arabia, Sudan: End Juvenile Death Penalty | Human Rights Watch». Hrw.org. 9 October 2010. Retrieved 11 February 2014.
4. The resolution “Moratorium on the use of the death penalty” – Режим доступа: <http://www.worldcoalition.org/united-nations-resolution-moratorium-death-penalty-executions-general-assembly.html>
5. “Moratorium on the death penalty”. United Nations. 15 November 2007. Retrieved 23 August 2010.
6. Freedman, Eric M. “The Case Against the Death Penalty.” USA Today 9 March 1997: 48-50.
7. Joost, Lagendgk. “Arguments against the death penalty.” Today's Zaman. N.p., 13 november 2012. Web. 26 Mar 2013. – Режим доступа: <http://www.todayszaman.com/columnist-298083-arguments-against-the-death-penalty.html>.

CYBERCRIME AS A THREAT TO NATIONAL SECURITY

The abstract describes the problem of cybercrime in the world and its effect on national information security.

Keywords: cybercrime, national security, Internet.

Nowadays the development of computer technologies and the global network Internet provides great opportunities not only for progress but also for the abuse. Attacks on the network, swindle with plastic payment cards, bank accounts frauds, corporate espionage, child pornography – these are just some of the crimes that occur on the Internet.

According to the recommendations of the UN experts, the concept of cybercrime covers any crime that can be committed with the help of computer system or network. Furthermore, it can cause damage comparable to the volume of thefts of works of art in the world. According to the UN, computer crimes, are comparable to the proceeds of drug and weapon trafficking [2].

These unlawful acts are a significant danger to the public, really threatening the security of information which is a part of the national security.

Experienced hackers or “hacktivists” use a variety of methods to infiltrate networks and gain access to sensitive information: distributed denial-of-service (DDoS) attack, phishing, malware and ransomware [1].

According to statistics, major sources of such attacks over the Internet are the European and Asian countries. The U.S. suffers from cybercrime most of all (31.27% and 9,859 attacks), while the top ten consecutive complement Japan (17.78%), Malaysia (10.99%), China (10.89%), Taiwan (9.97%), Singapore (5%), Britain and Pakistan (1%). Regarding the target countries of line (on-line) attacks, in the main series were the U.S., Britain, Japan, France and Australia. Moreover, Israel has deflected 44 million cyber-attacks on government websites [3].

Global Economic Crime Survey states that spreading of cybercrime in Ukraine has following consequences:

- 36% of organisations have experienced economic crime in the past 12 months;
- every 3rd organisation does not perform risk assessments;
- assets misappropriation (73%), bribery and corruption (60%) remain the most common types of crime in Ukraine;
- the number of internal frauds has increased significantly (by 22%) since 2009;
- the majority of the Ukrainian respondents who faced economic crime estimated losses up to \$5m;
- 40% of crimes are committed by senior management;
- every 5th organisation that has suffered from economic crime has not taken any actions against an internal perpetrator of fraud [4];

There is the whole range of legal and technical problems that make the global network Internet vulnerable. Above all of them, the most fundamental are:

- 1) deficiency in laws that regulate criminal procedures;
- 2) shortage of special-trained personnel (operational and investigative unit, which specializes in identifying and solving crimes in the field of information and telecommunications);
- 3) providing with necessary technical means to counter cyber attacks;
- 4) the need to establish a reliable system of interaction of law enforcement agencies of foreign countries [5].

The solution of these top-priority problems on the international level will provide law-enforcement agencies of the country with an opportunity to focus the efforts on preventing and combating such dangerous phenomenon in the global informational space as cyber terrorism. Countering this new and dangerous form of terrorism can be effective only with serious reformation of law enforcement agencies and special services.

References:

1. Critical Cybersecurity Threats & How to Prepare in 2014. Boston: Eze Castle Integration. 2014. – p.14
2. CyberCrime@IPA.EU/COE Joint Project on Regional Cooperation against Cybercrime. Strasbourg: 2011. – p.98
3. Stephen Cobb. The Evolution of Cybercrime. 2014 [Electronic resource] URL: <http://www.eset.com/us/webcasts/the-evolution-of-cybercrime/>(date of handling 22.04.2015)
4. Ukraine Global Economic Crime Survey. Cybercrime in the spotlight. Ukraine: PwC. 2011. – p.16
5. Голубев.В. Кибертерроризм – угроза национальной безопасности: // Центр исследования компьютерной преступности. 2004. – URL: http://www.crime-research.ru/articles/Golubev_Cyber_Terrorism/2/(date of handling 22.04.2015)

PROBLEMS OF THE TERRITORY INTEGRITY IN INTERNATIONAL LAW

Keywords: annexation, occupation, terrorism, basic principles, sovereignty.

Problem of the territory has always been one of the most acute and complex in international law, as the territory is not only a space, but an essential attribute of the state, the material basis of life of the people inhabiting it, and humanity in general. Throughout the history of human civilization there were conflicts and war broke out for the possession of a territory. This necessitated the creation of international legal norms regulating relations between subjects of international law in relation to the territories.

Therefore, in contemporary international law remain the same basic principles, including the principle of self-determination of peoples and nations, the inviolability of the state territory, the inviolability of borders, non-interference in internal affairs, etc. These principles are considered by the Foundation of international law. But with the tacit consent or even approval of the world community they are increasingly ignored [3].

With approval in international law the principle of self-determination of peoples, all significant territorial changes occur or should occur based on it. In this sense, the principle of self-determination is a key principle of territorial demarcation.

The question of the differentiation of the territory depends on the establishment of the subject of self-determination. It is considered that the subject of self-determination is a nation and a people, but there is no single accepted definition of nation or people.

In the domestic doctrine of international law produced more or less the same understanding of the concept of "nation" and the point of view of the principle of self-determination. A nation is a group of people, which is inherent in the economic, social and cultural community and which has a common territory [2].

From the point of view of modern international law any methods to change the state of the territory associated with the use of force or threat of force, for example, annexation or military occupation is illegal. So, the annexation actions are accompanied by the use of force on the territory of the third state with a view to its accession to the other state. Any actions which are the result of annexation and it is aimed at the annexation of the territory of another state have illegal character. The act of annexation has no legal force as regulations basic principles of international law, in particular the principle of territorial integrity, the right to prohibit, recognize the legitimacy of the territorial changes which made through the use of force or threat.

Despite the fact, that international law prohibits the military occupation and annexation as a way to change the state of the territory in contemporary international relations subjects of international law often act contrary to these rules (for example, the Golan heights, captured by Israel in Syria through military occupation, are currently under the jurisdiction of Israel) [1].

So, territory issues in international law include: annexation, occupation, terrorism and others. In general, it is a violation of fundamental principles of international law in accordance with article 38 of the International court of justice.

Resources:

1. Antselevych G.A. International law: the textbook / G.A. Antselevych, A.A Pokreschuk. – K: Alert, 2003. – 409 p.
2. Butkevych V.G., Mytsyk V.V., Zadorozhniy O.V. International law. Basic theory: Textbook / Ed. V.G Butkevych. – K .: Lybed, 2002. – 608 p.
3. Fedyniak L.S., Fedyniak G.S. Private International Law: Textbook. – K .: Atika, 2003

INTERNATIONAL CRIMINAL LAW: CURRENT TRENDS AND CHALLENGES

Keywords: international criminal law, amendments to Rome Statute, hybrid tribunals, internationalization of criminal law.

International criminal law is relatively new area of law, therefore nowadays the active phase of its development is in progress. The adoption of the Rome Statute in 1998, which codified this area of law and established International Criminal Court (ICC) was a definite breakthrough in this area of law. Nonetheless, since that time changes have been done, new tendencies appeared, that is why it is important to analyze current conditions of this area of international law.

Among changes to international criminal law, which might determine its further trends are amendments to the Rome Statute, made on the first Review Conference of the Rome Statute in Kampala (Uganda), 2010. First set of amendments, related to article 8 of the Statute, adds several acts which are considered to be war crimes during armed conflicts not of an international character. Another set of the amendments is connected with the crime of aggression, its definition, detailed description and jurisdiction of the ICC over the crime of aggression [2]. Although, it is still unclear when these amendments would become legally binding (not earlier than 1 January 2017 and depending on quantity of States, that ratified amendments), the concordance of opinion among States Parties on this issue is essential.

The second tendency, which has appeared since the beginning of XXI century is about the founding of internationalized or hybrid tribunals. These are courts that combines international and domestic legal mechanisms. Alberto Costi notes, that “they incorporate national laws, judges and prosecutors, contributing to the capacity building of the judiciary and the legal system, while also including international norms and personnel, conferring legitimacy, resources, experience and technical knowledge” [3, 12]. The combination of international and national elements, the structure of such tribunals is different: they could be incorporated in national legal system with the presence of international judges (such as East Timor Tribunal or Extraordinary Chambers in the Courts of Cambodia) or just be tightly connected with national law, but function as an international institution (such as Special Court for Sierra Leone). Predominantly these tribunals are located in the country, where the conflict has taken its place (except Special Tribunal for Lebanon). The most recent example of the hybrid tribunals is the Extraordinary African Chambers in the Senegalese Courts, which was established in 2013.

The process of globalization also make its influence on international criminal law. The third trend, which is connected with the globalization, is about law unification and implementation of international criminal law norms into national legislation. As G.Werle notes, states have no such a duty, however State Parties of the ICC “in order to comply with the spirit and intent of the Statute, should incorporate substantive international criminal

law into their domestic legal system” [4, 29]. Furthermore, as G. Werle neatly observes, this process (along with the tendency of hybrid tribunal creation) could be defined as either “internationalization” of domestic criminal law or “domestication” of international criminal law [4, 27].

Despite all the newest tendencies, which confirm the influence of international criminal law on global justice, there are many impediments, which make this area of law not as effective as it might be. For instance, the fact that three permanent members of the U N Security Council have not ratified the Rome Statute yet, and in general Statute is currently ratified just by 123 states [5]. Among the challenges is also necessity of criminalization of certain acts on international level which constitute threat to peace and the revision of the criminalization criteria itself [1, 161].

In conclusion, the contemporary international criminal law tends to be tightly interconnected with national legal systems. Likewise, there is active cooperation among nations in the crime defining process, but still there is a need of further coordination of states’ wills in the way of promoting peace and justice.

References:

1. Антипенко, В.Ф. Конфликтология в международном антитеррористическом правотворчестве : монография / В.Ф. Антипенко, А.В. Антипенко. – Одесса: Феникс, 2014. – 404 с.
2. Amendments to the Rome Statute of the International Criminal Court on the Crime of Aggression [Electronic resource]: International Criminal Court. – Access mode: http://www.icc-cpi.int/iccdocs/asp_docs/RC2010/AMENDMENTS/CN.651.2010-ENG-CoA.pdf
3. Costi A. Hybrid tribunals as a valid alternative to international tribunals for the prosecution of international crimes [Electronic resource]: 2005. – Access mode: <http://www.victoria.ac.nz/law/centres/nzcp/publications/human-rights-research-journal/publications/vol-3/Costi.pdf>
4. The States Parties to the Rome Statute [Electronic resource]: International Criminal Court. – Access mode: http://www.icc-cpi.int/en_menus/asp/states%20parties/Pages/the%20states%20parties%20to%20the%20rome%20statute.aspx
5. Werle, Gerhard, and Florian Jessberger. Principles of international criminal law [Electronic resource]: Oxford University Press, 2014. – Access mode: https://www.google.com.ua/books?hl=en&lr=&id=JclLBAAQBAJ&oi=fnd&pg=PP1&dq=G+Werle&ots=AIDsU0EZEc&sig=DDxVVz5wHgJXyfbyLcuVRtVmFog&redir_esc=y#v=onepage&q=G%20Werle&f=false

ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА НАЛОГОВЫЕ ПРАВОНАРУШЕНИЯ

Ключевые слова / Keywords: ответственность за налоговые правонарушения / liability for tax offenses, условия привлечения к ответственности / terms of accountability, обстоятельства, исключающие привлечение лица к ответственности / the circumstances precluding the person's responsibility, налоговое правонарушение / tax violation.

Процесс формирования норм налогового законодательства выявил особую актуальность установления ответственности за налоговые правонарушения. Прямая зависимость государственного бюджета от налоговых поступлений сделала такого рода ответственность одной из главных составляющих системы налоговых правоотношений и потребовала ее глубокой правовой регламентации. В условиях развития в России рыночных отношений, многообразия форм собственности, становления защиты экономических прав человека правовая ответственность основывается на новых принципах. Концепция ответственности за нарушение налоговых обязательств перед государством и за причинение ущерба налогоплательщику в налоговых отношениях – это сложный экономический и публично-правовой институт. Он включает обязанность соблюдать нормы налоговых взаимоотношений между государством и налогоплательщиком с целью рационального сочетания интересов бюджета и обеспечения гарантий прав частной собственности и предпринимательской деятельности.

По мнению профессора Ю.А. Крохиной ответственность за нарушения законодательства о налогах и сборах – это охранительное правоотношение, возникающее на основании законодательства о налогах и сборах между государством и нарушителем законодательства относительно возложения на виновного субъекта дополнительной обязанности, связанной с лишениями личного и материального характера [1].

Ответственность за совершение налоговых правонарушений несут организации и физические лица в случаях, предусмотренных главами 16 и 18 НК РФ. К ответственности за совершение налогового правонарушения привлекаются физические лица, достигшие шестнадцатилетнего возраста, только в предусмотренных главой 16 случаях.

Общие условия привлечения к ответственности за совершение налогового правонарушения:

- никто не может быть привлечен к ответственности за совершение налогового правонарушения иначе, как по основаниям и в порядке, которые предусмотрены НК РФ;

- никто из налогоплательщиков или налоговых агентов не может быть привлечен повторно к ответственности за совершение одного и того же налогового правонарушения

Статья 109 НК РФ установлены следующие обстоятельства, которые исключают привлечение лица к ответственности:

- отсутствие события налогового правонарушения, то есть деяния, за которые НК РФ установлена ответственность, не имели места быть;
- отсутствие вины в совершении налогового правонарушения
- совершение деяния, содержащего признаки налогового правонарушения, физическим лицом, не достигшим к моменту совершения деяния шестнадцатилетнего возраста
- истечение сроков давности привлечения к ответственности за совершение налогового правонарушения.

Обстоятельствами смягчающими и отягчающими ответственность за совершение налогового правонарушения являются:

- совершение правонарушения вследствие стечения тяжелых личных или семейных обстоятельств;
- совершение правонарушения под влиянием угрозы или принуждения либо в силу материальной, служебной или иной зависимости;
- тяжелое материальное положение лица, привлекаемого к ответственности за совершение налогового правонарушения;

Согласно пункту 3 статьи 114 НК РФ при наличии хотя бы одного смягчающего ответственность обстоятельства размер штрафа подлежит уменьшению не меньше, чем в два раза по сравнению с размером, установленным соответствующей статьей НК РФ. В соответствии с пунктом 2 статьи 114 НК РФ обстоятельством, отягчающим ответственность, признается совершение налогового правонарушения лицом, ранее привлекаемым к ответственности за аналогичное правонарушение. При наличии отягчающего обстоятельства, размер штрафа увеличивается на 100 процентов. Срок давности привлечения к ответственности составляет 3 года.

Представляется более целесообразным нормы, охраняющие налоговые отношения, содержащиеся в КоАП РФ и УК РФ консолидировать в Налоговом кодексе РФ, что будет способствовать повышению эффективности правоохранительной функции ответственности за нарушения законодательства о налогах и сборах. Такое соединение охранительных норм позволит: во-первых, устранить смешение различных видов юридической ответственности, во-вторых, рассматривать налоговую ответственность как полноправный институт в границах подотрасли налогового права.

Список литературы

1. Крохина Ю.А. Правовая охрана механизма налоговых отношений. [Электронный ресурс]. – URL: http://www.juristlib.ru/book_7621.html.

ЭВОЛЮЦИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА ОБ ИСПОЛЬЗОВАНИИ ЖИВОТНОГО МИРА

Ключевые слова / Keywords: законодательство / legislation, животный мир / wildlife.

Исторический анализ развития законодательства об использовании животного мира, условий его формирования способствует решению правовых проблем государственного регулирования охраны и рационального использования животного мира.

Первоначально использование объектов животного мира регламентировалось нормами обычного права. Человек, имея знания о воспроизводстве живых природных ресурсов, выработал нормы об определенных ограничениях на их использование. Так, не допускались (обычаями) лов рыбы в период нереста, отстрел медведей с медвежатами, охота на птиц во время гнездования. Также имелся запрет, имеющий религиозный мотив, на охоту и осуществление какой-либо деятельности в святых местах.

Можно говорить о зарождении природоохранного законодательства с момента принятия Русской Правды в 1209 году. Ее нормы защищали права собственников на объекты животного мира (бобров, пчел, бортные деревья) от посягательства на них третьих лиц. Так, в древности бобры и иные ценные породы животных являлись собственностью князя и, например, за кражу бобра был установлен штраф в 12 гривен – такое же наказание, как и за убийство холопа. За порчу борти с пчелами, принадлежащей князю предусматривалось наказание в виде штрафа в 3 гривны [1].

Нормы об использовании животного мира также содержались в Соборном уложении 1649 г., которое предусматривало ответственность за нарушение правил использования леса, которое повлекло ущерб лесу и обитающим в нем зверям и птицам.

Ужесточение правил по использованию животного мира произошло во времена Петра I. Так, в 1704 г. Указом Петра I все рыбные ловли были переданы в казну. Право на осуществление рыбной ловли отдавалось в содержание из платежа оброка. Такая норма существовала до 1727 г. Затем рыбные ловли были переданы в содержание собственникам земельных участков, но с платежами за них. Также Петр I ввел запрет на охоту на зверей возле Санкт-Петербурга и Москвы. В разное время устанавливались различные расстояния вокруг городов, в пределах которых охота запрещалась. Обычно это расстояние составляло от 30 до 100 верст.

Лицензионный порядок осуществления охоты был установлен Александром I в 1802 г. – было запрещено осуществлять отлов, отстрел зверей, птиц без специального разрешения.

В целях защиты интересов собственности государства и частных лиц (а не в интересах непосредственно экологии) в Уголовном уложении 1845 г. появилась статья об ответственности за незаконный промысел котиков и бобров, постройку рыбных заводов без разрешения; незаконный улов рыбы; непринятие мер ответственными должностными лицами по прекращению охоты на зверей и птиц в запрещенное время и в запрещенных местах, непринятие мер по недопущению торговли дичью, добытой в запрещенное время [2].

В 1863 году было введено ограничение сроков ведения охоты. Так, охота была запрещена с 1 марта до 12 июля. Это положение было детализировано в Законе «Об охоте» 1892 г. Более подробно регулировался порядок охоты на редких видов зверей и птиц.

В дальнейшем эти нормы получили развитие в Уставе сельского хозяйства, где содержались нормы о любительских и промысловых охоте и рыболовстве. Охота была разрешена только при наличии охотничьего свидетельства, приобрести которое можно было за 3 рубля. Такое свидетельство не выдавалось лицам, находившимся под надзором полиции либо осужденным за нарушение правил охоты [3].

Октябрьский переворот 1917 г. внес значительные изменения в природоресурсное, в том числе в законодательство об использовании животного мира.

В нормативных актах советской власти содержался запрет на охоту в весенней летний период, регламентировался порядок охоты на диких животных в научных целях, что отражено в Постановлении Совета народных комиссаров РСФСР от 27 мая 1919 г. «О сроках охоты и о праве на охотничье оружие». Декретом СНК РСФСР от 20 июля 1920 г. «Об охоте» были зафиксированы основные принципы ведения охоты, введены свидетельства на право осуществления охоты.

В 1920-х гг. были приняты Постановления ВЦИК и СНК РСФСР «Об организации и управлении рыбным хозяйством», «Положение о недрах земли и разработке их», республиканские правила производства охоты, которые ввели ответственность за браконьерство. В Декрете СНК РСФСР от 16 сентября 1921 г. «Об охране памятников природы, садов и парков» содержались нормы о запрете отлова диких животных, которые имеют особую научную ценность.

Впервые ответственность за преступления в сфере охраны природы были зафиксированы в Уголовном кодексе РСФСР 1922 года. Уголовный кодекс РСФСР конкретизировал эту ответственность и появились две статьи, направленные на охрану и рациональное использование объектов животного мира: ст. 86 «Производство рыбного, звериного и других водных добывающих промыслов в морях, реках и озерах» и ст. 86.1 «Производство охоты в запрещенных местах, в запрещенные сроки и запрещенными способами или орудиями» [4].

10 февраля 1930 г. вступило в силу, принятое ВЦИК и СНК РСФСР Положение об охотничьем хозяйстве. В данном акте содержались основные принципы ведения промысловой и спортивной охоты, а также формы действий по восстановлению и сохранению охотничьих фондов. На областные и краевые исполкомы и СНК АССР была возложена обязанность по изданию правил охоты, определять охотничьи заказники, регламентировать порядок охоты с учетом местности. В 1932 г. Постановлением СНК СССР предусмотрена ответственность заготовительных организаций в виде штрафа за покупку незаконно добытой пушныны. Год спустя был издан общесоюзный Закон об организации охотничьего промысла – Постановление ЦИК и СНК СССР от 17 августа 1933 г.

В 1944 – 1945 гг. продолжают мероприятия по сохранению охотничьего хозяйства, принимаются законы о запрете охоты на лосей, об истреблении волков, которые наносили вред животноводческому хозяйству [5].

В послевоенные годы почти во всех республиках, краях и областях принимаются новые правила охоты и рыболовства. С 1946 г. охота на ценные или редкие виды животных допускалась только на основании лицензий, выдаваемым госохотинспекциями и заготовительными органами. Ряд союзных и республиканских законодательных актов, изданных за последние годы, посвящен охране отдельных объектов природы – ореховых и плодовых лесов в Киргизии, северных оленей, моржей, морских котиков и морских бобров и т.п.

В 1995 году в России был принят Федеральный закон «О животном мире» [6], который регулирует отношения в области охраны и использования животного мира. В развитии регулирования отношения в данной сфере также принимаются Федеральный закон «О рыболовстве и сохранении водных биологических ресурсов» [7] и Федеральный закон «Об охоте и о сохранении охотничьих ресурсов и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации» [8]. В Уголовный кодекс РФ была включена статья об уголовной ответственности за жестокое обращение с животными (ст. 245).

Итак, правовое регулирование отношений, связанных с использованием животного мира имеет богатую историю. Первоначально не существовало отдельных нормативных актов, непосредственно регламентирующих данные отношения – регулирование осуществлялось в рамках систематизированных актов. Только в 19 веке появляются отдельные нормативные акты, затрагивающие сферу охоты, рыболовства. В настоящее время законодательство об использовании животного мира имеет комплексный характер: данные отношения регулируются федеральными, региональными нормативными и подзаконными актами.

Литература:

Специальная литература:

1. Калинин И.Б. Эволюция правового регулирования использования природных ресурсов в России // Российская юстиция. – 2012. – № 3. – С. 69 – 72.
2. Данилов В.Ф. Формирование института лесной собственности в законодательстве Российской Империи XIX – XX веков // История государства и права. – 2009. – № 7. – С. 15.
3. Тангиев Б.Б. История развития российского законодательства в области охраны окружающей среды (дореволюционный период) // История государства и права. – 2009. – № 10. – С. 14.
4. Колбасов О.С. Советское законодательство об охране природы за 40 лет // Экологическое право. – 2010. – № 5. – С. 44.
5. Борисов А.А., Цуранова А.И. Правовое регулирование использования природных ресурсов: комплексный подход // Журнал российского права. – 2014. – № 6. – С. 149 – 157.

Нормативно-правовые акты:

6. Федеральный закон от 24.04.1995 № 52-ФЗ (ред. от 07.05.2013) «О животном мире» // Российская газета. – 1995. – № 86; Российская газета. – 2013. – № 100.

7. Федеральный закон от 20.12.2004 № 166-ФЗ (ред. от 04.11.2014) «О рыболовстве и сохранении водных биологических ресурсов» // Российская газета. – 2004. – № 184; Российская газета. – 2014. – № 186.
8. Федеральный закон от 24.07.2009 № 209-ФЗ (ред. от 14.10.2014) «Об охоте и о сохранении охотничьих ресурсов и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации» // Российская газета. – 2009. – № 137; Российская газета. – 2014. – № 180.

РЕФОРМУВАННЯ СФЕРИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Ключові слова / Keywords: працевлаштування / employment, зайнятість / occupation, молодь / youth, освіта / education, Болонський процес / the Bologna process.

Сьогодні основна увага в промислово розвинутих країнах світу приділяється заходам, спрямованим на активізацію, з одного боку, роботи служб зайнятості, а з іншого – зусиль безробітних з пошуку нового робочого місця. Останнє включає значну лібералізацію поняття підходящої роботи, у зв'язку активності пошуків роботи з розміром допомоги, матеріальне заохочення безробітних, які працевлаштовуються в короткий термін. Особливе місце серед заходів, спрямованих на забезпечення зайнятості та захист від безробіття в промислово розвинутих країнах, є система соціального страхування на випадок безробіття, яка передбачає застосування різних механізмів і засобів надання безробітним допомоги.

Важливим є і забезпечення молоді надійними і справедливими каналами пошуку роботи. Так, наприклад, випускники британських університетів знаходять роботу через рекламу в газетах і журналах – 41%, через рекрутингові агентства – 30%, за допомогою прямого звернення до роботодавця – 12% і лише 9% – через знайомих і друзів [1, 130]. В той же час в Австралії кожен студент четвертого курсу знає, де він працюватиме надалі.

Стрижневим елементом національних систем зайнятості і працевлаштування, з огляду на положення міжнародно-правових актів у цій сфері, повинно бути забезпечення повної зайнятості населення, тобто надання можливості кожній людині, яка готова приступити до роботи та шукає її, можливості її отримання. Крім того, така робота повинна бути якомога продуктивнішою та обраною на основі вільного вибору. До заходів, спрямованих на забезпечення повної зайнятості та захист від безробіття, відносяться створення та належне функціонування: безкоштовних служб працевлаштування; системи страхування на випадок безробіття; системи професійної орієнтації, підготовки та перепідготовки; нових робочих місць; допомоги в питаннях зайнятості певним категоріям осіб, неконкурентоспроможних на ринку праці (в першу чергу молодим працівникам).

Важливим аспектом реформування є зміни в освітній сфері. Одним із важливих положень Болонського процесу є орієнтація вищих навчальних закладів на кінцевий результат: знання випускників мають бути реалізовані на практиці на користь усієї Європи. Проблема реформ полягає також у тому, що потрібно вносити зміни не лише в закони про освіту, а й у цілу низку супутніх документів (наприклад, Закон

України «Про вищу освіту», Закон України «Про зайнятість населення» тощо). Українська Держава довгий час намагається розв'язувати проблеми працевлаштування випускників навчальних закладів. За останні 6 років державне замовлення на підготовку бакалаврів зросло з 96,4 до 127,0 тис. (на 24%), а обсяги підготовки магістрів – у 3,5 рази [2].

Першим і визначальним критерієм ефективності діяльності вищої освіти і науки загалом і конкретного вищого навчального закладу зокрема, є попит на фахівців на ринку праці. Корисним і плідним, на нашу думку, може бути підписання відповідних угод між МОН України і Федерацією роботодавців України тощо.

Ряд експертів і керівників освітньою галуззю висунули пропозицію щодо визначення рейтингу вищих навчальних закладів і запровадження елементів своєрідного тендеру на розміщення державного замовлення з урахуванням ефективності працевлаштування випускників як кінцевого результату співпраці з роботодавцями.

Не повною мірою вітчизняна освіта відповідає вимогам формування особистості, громадянського суспільства, демократизації, відкритості та прозорості. Формат навчально-виховного процесу через певні системні труднощі не зорієнтований на всебічний розвиток особистості, задоволення її потреб, забезпечення запитів суспільства та ринку праці конкурентоспроможними, компетентними та відповідальними фахівцями. Не сприяє вирішенню цієї проблеми рівень взаємодії освіти з соціальними партнерами. Поки що відсутні суспільна відповідальність за якість освіти тих, хто причетний до її забезпечення, ефективні інтеграційні процеси. Роботодавці, в основному, не беруть участі у формуванні змісту освіти та забезпечення якісної професійно-практичної підготовки молоді. Відсутній постійний моніторинг якості освіти на всіх рівнях за участю учнів, студентів, батьків, представників громадських організацій, рейтингове оцінювання діяльності навчальних закладів та їх оприлюднення.

Система фінансування освіти потребує суттєвого удосконалення, забезпечення об'єктивного контролю у форматі «економічність – ефективність – результативність». При цьому потрібно взяти до уваги, що не лише кількісні показники фінансування відіграють роль у виконанні стратегічних завдань розвитку українського суспільства. Не менш важливе значення має структура вкладень в освіту та кваліфікований менеджмент у галузі. Освіта є надзвичайно прибутковою галуззю економіки навіть не стільки з прямих виплат за навчання, скільки з тих економічних вигід, які принесуть кваліфіковані професіонали своєю працею.

За кількістю студентів ВНЗ Україна не відстає від розвинених держав. Основна проблема знаходиться якраз у площині якості освіти і забезпеченні випускників гідною роботою. Інакше перехід на європейські стандарти освіти може стати лише стимулятором «відпливу мізків» з України та зниженням її інтелектуального потенціалу. Важливим кроком для запобігання цьому має стати належна винагорода за кваліфіковану працю.

Залишаються низькими, невідповідними загальноосвітній практиці показники, що характеризують частку заробітної плати з ВВП та собівартості продукції. У ВВП частка заробітної плати останніми роками становила 45%, тоді як у країнах Європейського Союзу у середньому 65%. У собівартості продукції частка витрат на оплату праці становить близько 14%, у більшості країн ЄС цей показник складає 30-35%. Турбує розбіжність у розмірах заробітної плати працівників за однаковим

рівнем кваліфікації у державному і недержавному секторах. Заробітна плата в державному секторі на 20% нижча, ніж у приватному. У розвинених країнах – навпаки. Наприклад, у США витрати на робочу силу в державному секторі на одну відпрацьовану людино-годину – в 1,5 рази вищі, ніж у приватному [3].

Отже, перш за все в контексті Євроінтеграційних процесів Україні слід визначити модель працевлаштування, яка найкраще підійде до українських реалій, а потім адекватно адаптувати її до національних умов, узгодивши і доповнивши всі прогалини вітчизняного законодавства.

Література:

1. Пашинян И.А. Работа и трудоустройство в восприятии студентов // Социс, 2010. – №1. – С. 130-133.
2. Болонський процес / [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://ec.europa.eu/education/higher-education/bologna_en.htm (Дата звернення 07.04.2015).
3. Освітня політика в контексті євроінтеграції / [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/book/Zdioruk2/07.pdf> (Дата звернення 07.04.2015).

ЗМАГАЛЬНІСТЬ СТОРІН У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЗА ЧАСІВ КИЇВСЬКОЇ РУСИ

Ключові слова: змагальність, форма кримінального процесу, тип процесу, Руська правда.

На теренах України змагальність як форма кримінального процесу знайшла свій прояв за часів Київської Русі в IX-X століттях у першому систематизованому зводі норм права «Руська правда». Залежно від часу написання, обсягу та авторства дослідниками називається три редакції цього зводу: «Коротка правда», «Розширена правда» і «Скорочена правда» [1, с. 23; 2, с. 44].

Не зважаючи на те, що існування в Київській Русі судового змагання заперечується багатьма дослідниками у зв'язку з тим, що в Руській Правді відсутнє згадування про змагання, але в той же час вказівки арабських письменників та договір з німцями 1229 року підтверджують давність походження та міцність інституту судового змагання [3, с. 637]. При цьому, як зазначає К.Д. Кавелін, Руська Правда не вказує на змагальність як принцип розгляду справ. Але участь сторін у доказуванні своєї правоти підкреслює змагальний характер давнього судового процесу [4, с. 48-49]. На змагальності процесу в Київській Русі також наголошували І.Я. Фойницький [5, с. 32], М.Ф. Володимирський-Буданов [6, с. 590], М.О. Чельцов-Бебутов [3, с. 634] та інші.

Характерна риса судочинства давньоруської держави – неподільність кримінального та цивільного процесів. Також як такого не було досудового слідства і спеціальних органів, уповноважених на його проведення. Загальна форма процесу включала три стадії: встановлення відношення сторін, провадження суду і виконання рішення [6, с. 634]. Однак, деякі науковці наголошують, що такий поділ є досить умовним. Порядок судочинства в Київській Русі багато в чому залежав від того, чи спійманий злочинець на місці злочину або обвинувачується у злочині за допомогою «поклепа» [7, с. 665]. При цьому, судочинство характеризувалося відсутністю спеціального органу, який розслідував справу.

Встановлення відношення сторін по своїй суті є досудовим провадженням, що визначає процесуальні стосунки сторін, включає деякі процесуальні дії, що називаються в сучасному праві попереднім слідством. Цей етап можна поділити на три стадії: 1) «заклич» – публічне звернення потерпілого «на торгу» до людей про пропажу та її прикмети; 2) «звід» – ситуація, при якій особа, у якої була знайдена чужа річ, оголошувала себе добросовісним набувачем і яка вказувала на того, в кого вона придбала річ, та у свою чергу могла вказати на третього. У рамках общини чи міста позивач вів справу до кінця, до виявлення злочинця; 3) «гоніння сліду» – пошуки злочинця могли проводитися по залишених ним слідах [2, с. 41], які, безумовно, вказують на змагальний характер досудового провадження, оскільки ініціатива розслі-

дування правопорушення належала потерпілому [8, с. 8], [7, с. 665], за скаргою якого розпочиналося кримінальне переслідування та який сам повинен був піклуватися про доставлення обвинуваченого до суду [9, с. 51].

Також змагальними ознаками процесу за часів Київської Русі виступали: 1) наявність сторін – позивача і відповідача; 2) права потерпілого брати активну участь у розшуку злочинця (ст. 32, 34 Поширеної Правди), можливість висунути поклеп, тобто, обвинувачення на підставі непрямих доказів, право самостійно вилучити знижку річ у всякого, в кого він її виявить (ст. 13), можливість заявити вимогу про участь у гонінні сліду сусідів (ст. 77 Поширеної Правди, ст. 11,16 Короткої Правди); 3) право сторін шукати свідків (послухів та видоків) (ст. 18, 21, 39); 4) виконання судом посередницької ролі [10, с. 27-130].

Однак, разом із зазначеними елементами, кримінальному процесу часів Київської Русі притаманні й окремі риси розшукового типу процесу, оскільки інквізиційні методи застосовувалися у справах про злочини проти князівської влади. Князі та їх прибічники самостійно здійснювали розслідування і судили цих злочинців [3, с. 644]. Отже, для часів Київської Русі характерна обвинувально-змагальна форма процесу.

Список використаних джерел

1. Захарченко П.П. Історія держави і права України / П. П. Захарченко. – К. :Атіка, 2004. – 368 с.
2. Музиченко П.П. Історія держави і права України: Навч. посіб. – 6-те вид., перероб. і доп. – К.: Знання, 2007. – 471 с.
3. Чельцов-Бебутов М.А. Курс уголовно-процессуального права. Очерки по истории суда и уголовного процесса в рабовладельческих, феодальных и буржуазных государствах. – СПб.: Равена, Альфа, 1995. – 846 с.
4. Кавелин К.Д. Основные начала русского судостроительства и гражданского судопроизводства в период времени от Уложения до учреждения в губерниях. – М.: Тип. А.Семена, 1844.
5. Фойницкий И.Я. Курс уголовного судопроизводства. – СПб.: Изд-во «Альфа», 1996. – Т. 1. – 552 с.; Т. II. – 606 с.
6. Владимирский-Буданов М. Ф. Обзор истории русского права / М. Ф. Владимирский-Буданов. – Изд. 5. – СПб. – К. :Изд. книгопродавца Н. Я. Оглоблина, 1907. – 696 с.
7. Стецюк Б.Р. Досудова стадія юридичного процесу в Давньоруській державі // Форум права . – 2012. – № 2. – С. 665-669. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012_2/12cbrvdd.pdf.
8. Бобровский О. В. Уголовный и гражданский процесс по Русской Правде : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Спец. 12.00.01 : «Теория и история права и государства; история правовых учений» / О. В. Бобровский. – Казань, 2007. – 27 с.
9. Багдасаров Р.В. Принцип состязательности в уголовном процессе России и стран Европейского Союза / Р.В.Багдасаров. – М.: Юрлитинформ, 2008. – 216 с.
10. Российское законодательство X-XX веков в 9 Т. / под общей редакцией О.И. Чистякова. – Т. 1. Законодательство Древней Руси. – М.: Юридическая литература, 1984. – 432 с.

ОСОБЕННОСТИ ПРОКУРОРСКОГО НАДЗОРА ЗА СОБЛЮДЕНИЕМ БЮДЖЕТНОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА

Ключевые слова / Keywords: прокурорский надзор / public prosecutor's supervision, бюджетное законодательство / budgetary legislation, бюджетное финансирование / budgetary financing, бюджет / budget.

Сущность государства как «организатора общих дел, вытекающих из природы всего общества», обуславливает необходимость финансов. Финансы представляют собой экономические отношения, связанные с формированием, распределением и использованием централизованных и децентрализованных фондов денежных средств в целях выполнения функций и задач государства и обеспечения условий расширенного воспроизводства. Без бюджетного финансирования не представляется возможным реализация конституционных прав граждан на социальное обеспечение по возрасту, социальное обеспечение по болезни, инвалидности, в случае потери кормильца, рождения и воспитания детей, социальное обеспечение в случае безработицы; охрану здоровья и получение бесплатной медицинской помощи и в других случаях, предусмотренных законодательством Российской Федерации.

Надзор за соблюдением бюджетного законодательства охватывает надзор за соблюдением конституционных норм и законодательства Российской Федерации, регулирующих социальные права человека и гражданина и правовые нормы, регулирующие экономические правоотношения в Российской Федерации, в бюджетной сфере[1].

Следовательно, в рамках прокурорского надзора за исполнением законов и законностью правовых актов выделяется особый надзор за соблюдением законодательства в бюджетной сфере.

Прокурорский надзор за соблюдением законодательства в бюджетной сфере состоит из следующих направлений:

- надзор за соблюдением прав граждан на получение пенсий, пособий, иных социальных выплат. Данное направление связано с надзором за соблюдением социального законодательства;

- надзор за соблюдением бюджетного законодательства, регулирующего формирование бюджетов всех уровней бюджетной системы. Данное направление связано с надзором за соблюдением налогового законодательства, за соблюдением законодательства о государственной, муниципальной собственности; надзором за законностью деятельности банков и иных кредитных учреждений; надзором за соблюдением таможенного законодательства; иного законодательства регулирующего поступление неналоговых доходов. При этом прокуратуры субъектов Российской Федерации, осуществляют надзор за законностью правового акта о региональном

бюджете, иных правовых актов, и за исполнением бюджетного законодательства при использовании поднадзорными органами и должностными лицами средств федерального бюджета, регионального бюджета. Прокуратуры районов надзирают за законностью правового акта о местном бюджете и за исполнением бюджетного законодательства при использовании поднадзорными органами и должностными лицами средств федерального бюджета, регионального бюджета, местного бюджета;

– надзор за соблюдением бюджетного законодательства главными распорядителями, распорядителями и получателями бюджетных средств. Данное направление связано с надзором за соблюдением законодательства о государственной и муниципальной службе, надзором за соблюдением антимонопольного законодательства, законодательства регулирующего деятельность некоммерческих и коммерческих организаций и др.;

– надзор за соблюдением бюджетного законодательства, регулирующего деятельность по образованию, распределению и использованию средств государственных внебюджетных фондов. Данное направление связано с надзором за соблюдением социального законодательства;

– надзор за соблюдением бюджетного законодательства при исполнении бюджетов всех уровней бюджетной системы. Данное направление связано с надзором за соблюдением законодательства в сфере экономики;

– надзор за соблюдением бюджетного законодательства, обеспечивающего исполнение бюджета. Данное направление связано с надзором за соблюдением законодательства о рынке государственных и муниципальных ценных бумаг; и надзором за соблюдением внешнеторговой деятельности;

– надзор за соблюдением бюджетного законодательства органами бюджетного контроля. Данное направление связано с надзором за соблюдением законов органами осуществляющими контроль за формированием доходной части бюджета и др.[2].

Таким образом, прокурорский надзор за соблюдением бюджетного законодательства осуществляется за правомерным исполнением норм бюджетного законодательства, а также надзор за соблюдением конституционных норм, регулирующих социальные права человека и гражданина, а также экономические правоотношения в Российской Федерации.

Список литературы:

1. Финансовое право: Учебник / Под ред. О.Н. Горбуновой. – М., 2010. – С. 15.
2. Прокурорский надзор в Российской Федерации: Учебник / Под ред. В.Ю. Голубовский, В.И.Рохлин. – С-Пб., 2007. – С. 40.

Джабраїлов Р. А.

доктор юридичних наук, доцент
Інституту економіко-правових досліджень
НАН України

заступник завідувача
відділу проблем модернізації
господарського права та законодавства

Новікова В. С.

кандидат юридичних наук
Інституту економіко-правових досліджень
НАН України

науковий співробітник
відділу проблем модернізації
господарського права та законодавства

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: КРОК УКРАЇНИ ДО ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Ключові слова: дерегуляція, регіоналізації, державне управління економікою, підприємництво.

Keywords: regionalization, public administration, business.

Одним із напрямів підтримки підприємництва є спрощення дозвільних процедур ведення господарської діяльності. Адаптація законодавства України у цьому напрямі спрямована на вдосконалення правових засад господарської діяльності шляхом приведення відповідного регуляторного законодавства у відповідність із законодавством Європейського Союзу.

Контроль у сфері підприємницької діяльності в зарубіжних країнах здійснюється, як правило, структурами, які мають різні організаційні територіальні рівні: місцеві, департаментські або регіональні. Окрім цього існують національні або федеральні структури контролю в деяких країнах, як, наприклад в Німеччині, Іспанії, Італії, Великобританії. В інших країнах (Канада, Нідерланди, США, Ірландія) існують оперативні управління, організовані за групами платників податків в національному масштабі, але запроваджені на регіональному рівні [1].

В аспекті дослідження державного контролю за підприємництвом особливою значення набувають заходи, пов'язані з необхідністю обмеження

впливу державних органів на суб'єктів господарювання. Зокрема, у Великобританії розв'язання проблеми надмірного державного втручання у підприємницьку діяльність було запроваджено інститутом дерегулювання. Урядова стратегія «Ініціатива дерегулювання» призвела до перегляду існуючої нормативної бази з питань бізнесу та його контролю, наслідком якого були конкретні пропозиції з дерегулювання, і впровадження інституту оцінки пропозицій щодо нових регулювань. В результаті запровадження стратегії «Ініціатива дерегулювання» британський уряд почав розглядати явища, що ведуть до зростання витрат у промисловості і спрямував свої дії

на зменшення обсягу адміністративної роботи як для урядовців, так і для підприємців. Впроваджуючи інститут дерегулювання, уряд Великобританії виходив з такої логіки: якщо можна довести, що певне втручання або контроль більше не потрібні чи не бажані для підприємницького середовища, то через законодавчу базу можна просто усунути інструменти державного регулювання, залишаючи визначення результатів на розсуд ринку [2].

Ідея дерегулювання мала позитивний ефект та набула значного поширення в країнах Європейського Союзу. З огляду на євроінтеграційні процеси, які відбуваються в Україні, першочергове значення має вивчення позитивного європейського досвіду, у тому числі у сфері регулювання бізнесу. Тому, з урахуванням загальноєвропейських тенденцій у цій сфері, а також відповідно до наявних потреб сьогодення, одним із важливих кроків у процесі підтримки підприємництва шляхом спрощення дозвільних процедур ведення господарської діяльності стало затвердження Кабінетом Міністрів України плану заходів щодо дерегуляції господарської діяльності [3].

Цей план вміщує ініціативи, спрямовані на підтримку підприємництва та покращення умов ведення бізнесу в Україні. Заходи цього плану спрямовані на впровадження електронного документообігу, здійснення змін у системах контролю, дозволу та ліцензування, гармонізацію українських дозвільних процедур з аналогічними у ЄС. Важливим завданням цього плану є надання територіальним органам центральних органів виконавчої влади та місцевим держадміністраціям повноважень щодо видачі документів дозвільного характеру, що є важливим кроком на шляху до регіоналізації.

Проте, зазначений план дій матиме позитивний ефект, лише у разі комплексного вирішення проблеми дерегуляції господарської діяльності. Європейський вектор у зовнішній та внутрішній політиці для України передбачає велику антикорупційну та дерегуляційну складову, тому застосування європейських стандартів та норм означає створення відповідного правового поля для ліквідації правових норм, що призводять до корупційних ризиків та перешкоджають залученню інвестицій. Таким чином, лише поєднання політики дерегуляції на рівні уряду з реалізацією ефективної регуляторної політики на місцевому рівні матиме позитивний ефект та сприятиме євроінтеграційним процесам у країні.

Література:

1. Ісаков М. Г. Правові засади нормативного регулювання окремих видів державного контролю у сфері підприємницької діяльності в зарубіжних країнах / М. Г. Ісаков/ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/25889/%CC>
2. Кравцова. Т. М. Державне регулювання господарської діяльності: адміністративно-правові аспекти : монографія / Т. М. Кравцова. – Суми: ВВП «Мрія» ТОВ, 2006. – 184 с.
3. Про затвердження плану заходів щодо дерегуляції господарської діяльності: Постанова Кабінету Міністрів України №357-р від 18.03.2015 р. // Урядовий Кур'єр. – №75 – 24.04.2015.